

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

Cezayirde :
De Gaulle — Ateş kees!..

TASARRUF SAHİPLERİ İÇİN

MÜHİM BİR TARİH

Nisan

PAZAR PAZARTESİ SALI ÇARŞAMBA PERŞEMBE CUMA CUMARTESİ

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

TÜRKİYE

BANKASI

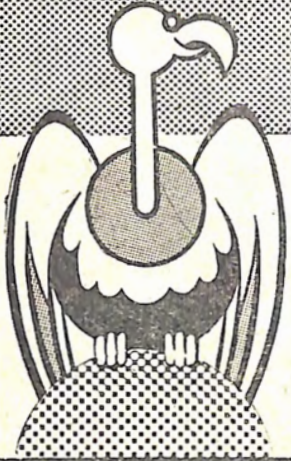
Senenin ikinci zengin çekilişine katılabilmek için tasarruflarınızı en geç **12 Nisan** akşamına kadar İş Bankasında toplayınız. Bu çekilişte 20 tahlili 20 Apartman Dairesi, 2 tahlili 100.000'er lira, 30 tahlili 5.000'er lira, 200 tahlili 1000'er lira ve 10.000 tahlili çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

12 Haziranda

2

MİLYON

en fazla ikramiye veren bankadır

AKBABA

Eğer, eğer, eğer!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin Adnan Veli. Ni-
met Arzık Necdet Rüştü
Efe. Vâ - Nû. Selâmi Yur-
datap, İlhan Selçuk, Rifat
İlgaz, Baha Oral, Adnan
Tahir, Hüseyin Korkmaz-
gil, Kenan Akıncı, Yaşar
Özen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Sel-
çuk, Suat Yalaz, Nehar
Tüblek, Semih Balcıoğlu,
Cafer Zorlu, Şadi Dinç-
çağ, Bülent Şeren, Meh-
met Polat, Yaşar Tonguç,
Metin Gökçe, Zeki Beyner.
Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare
eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50,
Altı aylığı 25 lira. Yaban-
cı memleketlere yıllık
100, altı aylığı 50 lira.
Uçakla gönderilmesi is-
tenen abonelerden uçak
masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruşdur.

İDARE YERİ :

Olvanıolu Klodfarer
caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI :

Kapak içi, santimî 20 li-
ra, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 35

29 Mart 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahlak
Yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

HER insan, kendi milletinin
büyükliklerini, güzelliklerini,
üstünlüklerini arar, bulur, ö-
ver... Ama biz, sahiden büyük, sa-
hiden güzel, sahiden üstün bir mil-
letiz...

Tarih dersi verecek değiliz bura-
da... Hepimizin kalbindeki ismi
söyleyim: Atatürk bu milletin bağ-
rından kopmadı mı?.. Yalnız onun
akıllar ötesi yaptıklarını düşünün-
üz: Ayağı Karadeniz kıyılarına ba-
sar basmaz, rütbe, nişan, kordon,
üstünde imparatorluğun ne kadar
yaldızı, sırması, şatafatı varsa hep-
sinin söktü, attı. Çırçıplak bir vatan-
daş olmak için!

Bu çırçıplak vatandaş, kınından
sıyrılmış zağlı bir kılıçtı artık!

Mustafa Kemal neye güveniyordu
bunu yaparken?.. Beş yıl, beş cep-
hede döğüşmüş, tepeden tırnağa ya-
ralı Türk milletinden başka?..

Dikkat ediniz: Atatürk, ömrü bo-
yunca ne yaptıysa yalnız ona ina-
narak, ona güvenerek, ona dayana-
rak yapmıştır: Şapkayı, ilk uğradı-
ğı bir kasabada, köylü kalabalığı
içinde giyerek... Lâtin harflerini, bir
yaz geces, Sarayburnunda halk

topluluğuna açıklayarak... Çünkü o,
milletini tanıyordu: Anafartalarda,
deniz devlerinin şarapnellerine, sö-
mürge ordularının süngülerine bu
milletin kaburga kemikleriyle karşı
koymuştu!

Birden, hafızanızın gözlerini, dü-
nün altın tarihinden bugünün ufuk-
larına çeviriniz: Hafta geçmez, ga-
zetelerimizin cimri sütunlarına sı-
kıymış, alınımızı dünyalara karşı ışı-
tan bir Türkün adını okursunuz.
Bu, büyüğü parmaklarının sesi Mos-
kova'da alkışlanan bir piyanist kı-
zımızdır. Bu, Amerika'da, yeni bu-
luşlara adı karışan bir genç dokto-
rumuz, bir genç mühendisimizdir.
Dünya üniversitelerinde, dünya a-
kademilerinde, dünya sergilerinde
birincilikler alan çocuklarımız var...

Daha geçen akşam, Ankara'nın
Yeni Sahnesinde Macide Tanır'ı gö-
ren bir Fransız dostum:

«— Artık, ded, tiyatronun vatani
Paris sahnelerinde bile bu çapta
büyük sanatçı yok!»

İnsanı insan yapan kafa ve kalb
işlerinin hiçbirisinde, millet olarak,
başkalarından gerl değiliz...

Ama, vatan coğrafyası, baştan ba-

şa bir gerlikler haritası çiziyorsa,
bunun suçunu, bu milleti kendi
çıkartı için sömüren politikacıların
yakalarına yapışıp sormalıyız.

Bırakınız, parmak tetikte, sınırları
beklediğimiz savaş yıllarını...
Ama 1945 ten 1950 ye kadar geçen
beş sene var... İnsanın beş parma-
ğını açarak o pelte iktidarın alnını
karıştıracak geliyor!

Hangi kafa, Atatürk'ün ölümün-
den sonra, onun güvenine, onun i-
nancına, onun tutumuna benzer bir
güçle meselelerimizin, meseleleri-
mizin, meselelerimizimizin üstüne eğil-
di?

Eğer doğuda, nice bölgeler Türk-
çeyi unuttuysa... Eğer topraklar iş-
lenmez olduysa.. Eğer otlaklar hay-
vansız, hayvanlar otaksız kaldıysa..
Eğer dünya yüzündeki kırk milyon
keçinin yarısı bizim ormanlarımızı
kemiriyorsa.. Eğer köylerimiz okul-
suz, okullarımız öğretmensizse.. E-
ğer, eğer, eğer...

Öööf!.. İnsanlığımızdan kuşkulanı-
yor, sırtımda kocaman bir eğer var
sanıyorum!

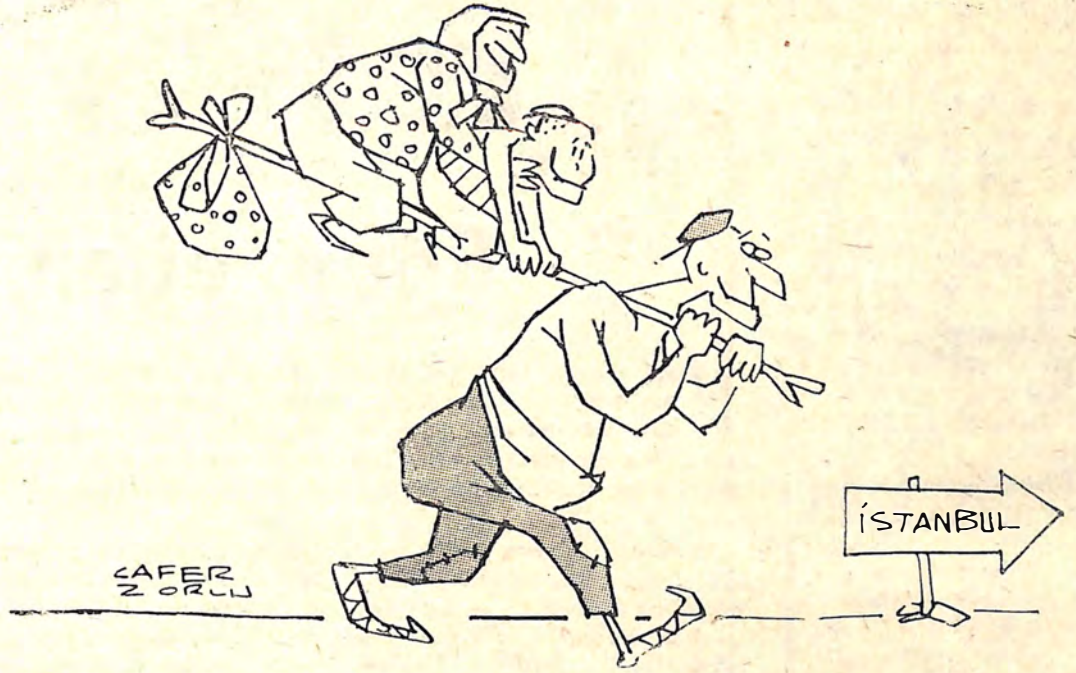
Yusuf Ziya ORTAÇ

İncelemeler yapan bir Alman firması çöplerimizi beğenmedi. (Gazeteler)

— Almanlar bizim çöpleri beğenmemişler...

— Hakları var herüflerin... Nerde 27 Mayıstan önceki çöpler!

CAFER ZORLU

YAZISIZ

Genelevler Sendikası

İZMİR'DEKİ Genelev kadınlarının, birleşerek aralarında bir sendika kurmaları üzerine İstanbul'un yosmaları da harekete geçmişler, bu maksatla Madam Hermine'nin evinde toplanmışlardı. Orta salonda yirmiden fazla kadın vardı. Kimisi kanapelere oturmuş, kimisi piyanonun kenarına yaslanmış, kimisi de ayakta tartışmaya dalmıştı. Madam Hermine, etekleri yerleri süpüren ipekli sabahlığı ile içeri girdi. Güllümsiyerek misafirlerini selâmladı:

— Kızlarım, hepiniz hoş gelmişsinizdir.. dedi. Bugün burada tarihî bir toplantı yapoor isek, insan haklarıyanın ve kızlarımızın menfaat ve himayelerine ait vazifelerimiz için, ve hiç bir patrona karşı esir gibi bizi yaşatmıya kimsenin en küçük bir hakkı olmadığına karar verip kadınlık menfaatlarımıza sonuna kadar muhafaza ederek, memlekete hizmet yolundan asla şaşmamak için burada toplandık der isem, bu sözlerimde hakikatle kendisinden başka hiç bir şey mevcut olamaz. O sebep ilen burada, sendikamızın temel atma töreni yapıp artık biz de milletlerarası haklarımızı ve demokrasinin tanıdığı patrona karşı enayilik etmemek hususunda birleşerek kızlar arasındaki birliği kurtarıp fahişeliğin yükselmesini temin etmeye, bu sendikamızı vazifelendirmek için toplanmış bulunooruz. He öyle değil midir Ayten?

Köşedeki berjer koltukta oturan Ayten kırıttı:

— Helbette anneciğim. Biz de genelev kadınıyız ama, bizim de kendimize göre şerefimiz, namusumuz vardır. İki paralık bir patron çıkıyor. «Haydi ben senle beğenmedim, dolabımı boşalt, karyolanı başka eve taşı» diyerekten, insanı fare koğar gibi evinden koğuyor. Ben

Adnan VELİ

şimdiye kadar yedi ev değiştirdim. Ama bu yüzden kaybettiğim müşterinin vallahi haddi hesabı yok. Müşteri insanı bir evde beller, kapı kapı aramaz. Öyle olunca da bizim haklarımız zayı oluyor.

Nermin'in yanında oturan çopur Sabahat atıldı:

— Vallahi al benden de okadar nonoşum. Ben üç senedir 17 numaradaki Agavni'nin evinde çalışıyorum, ama üç senedir delik tasla çalışıyorum. Kış olur, karı soba kurmaz. Bir mangalla hem odamı ısıt, hem de suyunu.. Akşama kadar kırk marka işle, otuzunu karı alsın... Bu hak mıdır kardeşim?..

Madam Hermine başıyla tasdikledi:

— He... Ağnoorum. Zaten biz de burada onun için toplantı ilen bir sendikamızın temelini kurmak düşüncesinden cesaret alarak Avukat Abidin beye çok münasip ve hakkaniyet tüzüğü hazırlamak ilen çok iyi bir iş yaptığımızı inanoorum.

Betül sordu:

— Hangi Avukat Abidin bu, anneciğim?..

— Afro'nun eski bir dostu vardı ya... Torpil Kemal vurdu idli kalçasından... Kıskançlığından...

— Haaa, anladım.. İyi şeyler yazmış mı bari içine... Okusana bir kere şunu anneciğim...

— Okuyayım ama, gözlüklerimi masanın üzerinde unutmuş isem, burada eyi okumak bilen bir karı yoktur?..

Sabahat'ın cebinden, daktilo ile yazılmış, dörde katlı bir kâğıt çıkararak etrafına bakındı:

— Oya, sen okursun bunu?.. Oku da dinlesinler kızlar...

Oya kâğıdı eline aldı. Ötekiler de biraz ona sokuldular. İncecik sesiyle Oya okumaya başladı:

— Kardeşim, madde 1.. «İstanbul'da Tarlabası, Kemeraltı ve Yenışehir'de muhtelif evlerde çalışmakta olan genelev kadınları, aralarında birleşerek Genelev kadınları Sendikası adıyla bir sendika kurmuşlardır. Sendikanın gayesi demokratik cumhuriyet esaslarından faydalanarak, insan hakları çerçevesinde, genelev kadınlarının refah içinde yaşamalarını sağlamak, kadınlar arasındaki birliği ve beraberliği sürekli hale koymak, mesleğin vekarını korumak, meslekdaşların, ev sahiplerine karşı esaretini kaldırmak, böylelikle memleket fahişeliğini yirminci yüzyıl Avrupa fahişeliği seviyesine çıkarmaktır.»

Kadınlardan Benli Suzan dayanamadı:

— Hay Allah razı olsun Avukat Abidin'den, dedi. Nerede o camım Fransız fahişeleri, nerede biz.... Kardeşim, biz bırak Fransayı, Yunanistan kadar bile olamıyoruz, Çok geri kalmışız, çok...

Oya okumaya devam etti:

— Madde 2 kardeşim.. «Sendikaya üye olabilmek için, meslekte en az üç yıl çalışmış olmak...

Beş evden fazla değiştirmemiş olmak...

İki defadan fazla bıçaklanmamış olmak...

Yaşı elli beşten yukarı olmamak...

Bulaşıcı bir hastalığı bulunmamak...

Bu şartları haiz bulunan adaylar, yönetim kurulunun kararı ile sendikaya üye kaydedilirler....»

Maddeler, bütün kadınların hoşuna gidiyordu. Oya, ondan sonraki maddeye geçti:

— Kardeşim, madde 3.. «Sendika üyeleri kış mevsiminde sobalı oda-

da çalışmak hakkına sahiptirler. Ayrıca hiç bir patron, sendika üyesini yirmi markadan fazlasını işleme zorlayamaz. Sendika üyeleri, kanun yürürlüğe girdiği zaman grev ve toplu sözleşme hükümlerinden faydalanırlar.»

Kadınlardan Tezgâh Melâhat bir noktaya takıldı:

— İyi ama kardeşim yirmi marka meselesi biraz haksızlık oluyor gibi. Çünkü bu marka meselesi bünyeye göre değişir. Söz temsili ben, yetmiş marka işlediğim günleri bilirim...

Onun düşüncesine Yaylı Arşaluz da katıldı:

— He, hakkı vardır madamanın.. Çünkü bu Şeker bayramı, Kurban bayramı vardır. 30 Ağustos bayramı, 29 Ekim bayramı vardır. Hâlbettekim o bayram günlerinde yirmi marka ile idare edemeyiz...

Madam Hermine gülümsedi:

— He bayram günlerinde fezla mesai alacağınıza hiç şüphem olamaz. Bu tüzük bizim haklarımızı ve hürriyetlerimizi garantiye koymak ilen ilk defa olarak bizi medeni milletler camiasında lâıyk olduğumuz mevkiye yükseltmek ilen kalmayıp memleketimizin sosyal reformuna da ayak uydurarak büyük bir hizmet görmekte olduğumuzu bilersiniz.

Tüzüğün öbür maddelerini okumadan önce büyüklerimize bağlılık telgrafı çekmek ilen sendikamızın ne eyi bir sendika olduğunu bildirmeyi ve ayrıca yarın bir basın toplantısı da yaparak, şerefli basın mensupları ile sendikamızın üyelerini tanıştırmak dostane münasebetler tesis etmeyi teklif edorum...

Madam Hermine'nin bu teşkilâtlanma işine önyak olduğu anlaşılıyordu. Tüzüğün öbür maddelerine geçilmeden önce, Hermine'nin teklifi oya konu ve alkışlarla kabul edildi. Bundan sonra da ihtiyarlık ve bıçaklanmak suretiyle malûliyet sigortalarına ait maddelere geçildi. Bütün kadınlar, demokratik hürriyetlerden faydalanmanın memnurluğu ve gururu içindeydi...

Adnan VELİ

YORGAN-YASTIK!

Bir bolluk çağı geldi: durmadan para bastık,
Binlikten yorgan yaptık, beş yüzlüklerden yastık!
Kimi donunu sattı, kaşına çekti rastık!
Milyonerler yetişti mahallemizde sık sık!

Namustan, haysiyetten bütün suratlar asık,
Bütün kaşlar çatılmış, bütün çeneler kasık!

#

Onlar viski çektiler, biz fit olduk şıraya!
Bir ev parası verdik, altı aylık kiraya!
Nihayet deniz bitti, vurduk baştan karaya!
Kim itti kıçımızdan bizi bu maceraya?

Bir bolluk çağı geldi: durmadan para bastık,
Binlikten yorgan yaptık, beş yüzlüklerden yastık!

#

Çıktı bir güllâbici, gel, önüme düş, dedi!
Deliye her gün bayram, her gece cünbüş, dedi!
Bakıra altın dedi, kalaya gümüş, dedi!
Kimisine deh dedi, kimisine çüş, dedi!
Bir bolluk çağı geldi: durmadan para bastık,
Binlikten yorgan yaptık, beş yüzlüklerden yastık!

#

Eşeğe vuramadık, kırbaç çaldık semere,
Her gün yeni bir delik açtı millet kemere!
Biz durakta beklerken dünya çıktı Kamere!
Döndük koşu yolunda merhum Besim Ömre!
Bir bolluk çağı geldi: durmadan para bastık,
Milyonerler yetişti mahallemizde sık sık!

#

Atıldık davul zurna çalarak bir alana,
Palan dedik pilâna, pilân dedik palana
Yüzde yüz pirim verdik bol keseden yalana!
Tanrı ömürler versin artık bâki kalana!
Bir bolluk çağı geldi, durmadan para bastık,
Binlikten yorgan yaptık, beş yüzlüklerden yastık!

Y. Z. O.

Haydi denize!

Balık çıkmaz: Lüferin kilosu onbeş, levreğin otuz, barbunya'nın kırk liradır. Fakir, fukara yiyemez. Gelin kulağınıza söyleyim: İsriftır diye sürümüzün tek Koç'u da yemez!

Balık bol olur: Oltalar dolu, su, ağlar dolusu, kayıklar, sandallar, motorlar dolusu... Ne mi yaparız o kadar balığı?.. Denize dökeriz!

Ne demiş kara sularımızda yalanan bir Yunan balıkçısı?..

— Bre pasam, demiş, beni kovaladığınız kadar su balıkları kovalasaydınız, zengin olurdu, zengin!..

Dün gazetelerde okudum: Ya-zın, karşı yaka köşklerinin musluklarını imam gözünden yaş kadar akıtan Elmalı Bendi yok mu?.. Yağmurlardan öyle dolmuş ki, denize akıtmışlar!..

Balık tutuyoruz, haydi denize!.. Su topluyoruz, haydi denize!.. Demek Tanrı bize şöyle doya doyup içmek nasip etmiş!

Akıllı hırsız!

Gazeteci arkadaşlarımızdan Orhan Özkırım'ın evi soyulmuş. Sakın: «Hay insafsız hırsız hay, soyacak zengin bir ev bulamam da ekmeğini göz nuruyla kazanan bir yazarın yuvasını mı buldun?» demeyiniz. Zengin evi soymak kolay değil. Bir kere, kale gibi apartmandır. Sonra, E-sentepe'de değil, ana caddededir. Daha sonra, evde ahçı vardır, uşak vardır, garson vardır, hizmetçi vardır ve yakalanıp dayak yemek vardır. Ama asıl müt-hiş nedir, bilir misiniz?.. Zengin ev sahibinin pençesine düşüp anadan doğma soyulmak!

Adalet Bakanı Kurutluoğlu «Tedbirler» için «geçer» dedi. (Gazeteler)

Kurutluoğlu — Nasıl yetiştireceğim bilmem... Her gün yüzlerce sipariş geliyor!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

da çalışmak hakkına sahiptirler. Ayrıca hiç bir patron, sendika üyesini yirmi markadan fazlasını işleme zorlayamaz. Sendika üyeleri, kanun yürürlüğe girdiği zaman grev ve toplu sözleşme hükümlerinden faydalanırlar.»

Kadınlardan Tezgâh Melâhat bir noktaya takıldı:

— İyi ama kardeşim yirmi marka meselesi biraz haksızlık oluyor galiba. Çünkü bu marka meselesi bünyeye göre değişir. Söz temsili ben, yetmiş marka işlediğim günleri bilirim...

Onun düşüncesine Yaylı Arşaluz da katıldı:

— He, hakkı vardır madamanın.. Çünkü bunun Şeker bayramı, Kurban bayramı vardır. 30 Ağustos bayramı, 29 Ekim bayramı vardır. Hâlbettekim o bayram günlerinde yirmi marka ile idare edemeyiz...

Madam Hermine gülümsedi:

— He bayram günlerinde fazla mesai alacağımıza hiç şüphem olamaz. Bu tüzük bizim haklarımızı ve hürriyetlerimizi garantiye koymak ilen ilk defa olarak bizi medeni milletler camiasında lâıyk olduğumuz mevkiye yükseltmek ilen kalmayıp memleketimizin sosyal reformuna da ayak uydurarak büyük bir hizmet görmekte olduğumuzu bilersiniz.

Tüzüğün öbür maddelerini okumadan önce büyüklerimize bağlılık telgrafı çekmek ilen sendikamızın ne eyi bir sendika olduğunu bildirmeyi ve ayrıca yarın bir basın toplantısı da yaparak, şerefli basın mensupları ile sendikamızın üyelerini tanıştırmak dostane münasebetler tesis etmeyi teklif edorum...

Madam Hermine'nin bu teşkilâtlanma işine önyak olduğu anlaşılıyordu. Tüzüğün öbür maddelerine geçilmeden önce, Hermine'nin teklifi oya konu ve alkışlarla kabul edildi. Bundan sonra da ihtiyarlık ve bıçaklanmak suretiyle malûliyet sigortalarına ait maddelere geçildi. Bütün kadınlar, demokratik hürriyetlerden faydalanmanın memnurluğu ve gururu içindeydi...

Adnan VELİ

YORGAN-YASTIK!

Bir bolluk çağı geldi: durmadan para bastık,
Binlikten yorgan yaptık, beş yüzlüklerden yastık! .
Kimi donunu sattı, kaşına çekti rastık!
Milyonerler yetişti mahallemizde sık sık!
Namustan, haysiyetten bütün suratlar asık,
Bütün kaşlar çatılmış, bütün çeneler kasık!

Onlar viski çektiler, biz fit olduk şıraya!
Bir ev parası verdik, altı aylık kiraya!
Nihayet deniz bitti, vurduk baştan karaya!
Kim itti kıçımızdan bizi bu maceraya?
Bir bolluk çağı geldi: durmadan para bastık,
Binlikten yorgan yaptık, beş yüzlüklerden yastık!

Çıktı bir güllâbici, gel, önüme düş, dedi!
Deliye her gün bayram, her gece cümbüş, dedi!
Bakıra altın dedi, kalaya gümüş, dedi!
Kimisine deh dedi, kimisine çüş, dedi!
Bir bolluk çağı geldi; durmadan para bastık,
Binlikten yorgan yaptık, beş yüzlüklerden yastık!

Eşeğe vuramadık, kırbaç çaldık semere,
Her gün yeni bir delik açtı millet kemere!
Biz durakta beklerken dünya çıktı Kamere!
Döndük koşu yolunda merhum Besim Ömere!
Bir bolluk çağı geldi; durmadan para bastık,
Milyonerler yetişti mahallemizde sık sık!

Atıldık davul zurna çalarak bir alana,
Palan dedik pilâna, pilân dedik palana
Yüzde yüz pirim verdik bol keseden yalana!
Tanrı ömürler versin artık bâki kalana!
Bir bolluk çağı geldi, durmadan para bastık,
Binlikten yorgan yaptık, beş yüzlüklerden yastık!

Y. Z. O.

Haydi denize !

Balık çıkmaz: Lüferin kilosu onbeş, levreğin otuz, barbunya'nın kırk liradır. Fakir, fukara yi-yemez. Gelin kulağınıza söyle-yim: İsriftır diye sürümüzün tek Koç'u da yemez!

Balık bol olur: Oltalar dolusu, ağlar dolusu, kayıklar, sandallar, motorlar dolusu... Ne mi yaparız o kadar balığı?.. Denize dökerez!

Ne demiş kara sularımızda yalanan bir Yunan balıkçısı?..

— Bre pasam, demiş, beni kovaladığınız kadar su balıkları kovalasaydınız, zengin olurdu-nuz, zengin!..

Dün gazetelerde okudum: Ya-zın, karşı yaka köşklerinin mus-luklarını imam gözünden yaş ka-dar akıtan Elmalı Bendi yok mu?.. Yağmurlardan öyle dol-muş ki, denize akıtmışlar!..

Balık tutuyoruz, haydi deni-ze!.. Su topluyoruz, haydi deni-ze!.. Demek Tanrı bize şöyle do-ya doya yiyip içmek nasip etmi-yecek!

Akıllı hırsız !

Gazeteci arkadaşlarımızdan Orhan Özkırım'ın evi soyulmuş. Sakın: «Hay insafsız hırsız hay, soyacak zengin bir ev bulama-dın da ekmeğini göz nuruyla ka-zanan bir yazarın yuvasını mı buldun?» demeyiniz. Zengin e-vi soymak kolay değil. Bir kere, kale gibi apartmandır. Sonra, E-sentepe'de değil, ana caddededir. Daha sonra, evde ahçı vardır, u-şak vardır, garson vardır, hiz-metçi vardır ve yakalanıp da-yak yemek vardır. Ama asıl müt-hişi nedir, bilir mısınız?.. Zen-gin ev sahibinin pençesine dü-şüp anadan doğma soyulmak!

Adalet Bakanı Kurutluoğlu «Tedbirler» için «geçer» dedi. (Gazeteler)

Kurutluoğlu — Nasıl yetiştireceğim bilmem... Her gün yüzlerce sipariş geliyor!

Bir abdal

«— Hayatta, —çok tuhaf— her şeyin sonunda bir aptal gelir...»

Bu «Marivaux» ca komedi sözünü, Madanoğlu paşanın bir yakını, son günlerin çok konuşulan bir konusu üzerine söylemişti...

Sonunda, gelse o aptal, gene iyi... Hoş geldi safa geldi!.. Meselâ, bir garda, iki dakika sonra sevgilisinden ayrılacak âşığın arasına giren ciklet satıcısı gibi... Meselâ, meselâ tam randevunuza yetişeceğiniz anda bastıran misafir gibi; meselâ, meselâ hükûmetle basın arasına giren... giren... Kara kedi gibi diyelim...

Fecaati şu ki... Sonunda gelmiyor bizde, başında geliyor ve içleri ve işleri parçalıyor...

Ankara

Bu mektubumda, olayların üstünde fazla duramadım. Üstünde duruyorum... Zaten etrafta olay da pek yok... Var mı?..

İş yoruma döküldü... Ve düşünüyorum, bizim toplumca en çok nefret ettiğimiz şey nedir diye?.. Ve kendime parlak cevaplar veriyorum: En çok nefret ettiğimiz şey, «teşhis» toplumca... Kaç kere rasladım çevremde... Çevremizin hafiften okur yazarlığı vardır da... Doktor hastaya «kanser» teşhisi koyuyor, hasta uzvu keserek, biçerek, kazıyarak, «gövdeyi» kurtarıyor... Hastayı da, yakın ve uzak çevresini düşman ediyor kendine... «Efendim... Teşhis yanlış!.. İngiltere'ye götürseydik zamanında, elektrik tedavisiyle geçirirlerdi...»

Her meselede böyle hafif cereyanlı elektrik tarafıslıyız işte! Şimdi kendili kendime «teşhis» koyuyorum: Ben bir adet ukalâ oldum, galiba alışıktımadığım İstanbul'un havasından... Şimdi döndüm yerime yurduma, fakat burası da (Üöf...) yakışık almazcasına sâkinleşmiş. Braktığımda öyle geldi Ankara!

Bu çevre

İçimde yer etti bir gazete patronunun bir cümlesi... «Bu çevre», dedi, «adam yetiştirmez, adam yer»...

Hem de kudur kudur!.. Duyuyor musunuz kırıltıları?

Nimet ARZIK

Kuyruklu elbise

— Vah zavallı... Gazeteci galiba!..

Aptal hırsız!

den seccade aşırımı, türbeden parmaklık kesmiş, çeşmeden musluk sökmüş!.. Geçenlerde bir tanesi de nereye girdi bilir misiniz?.. Karakola!

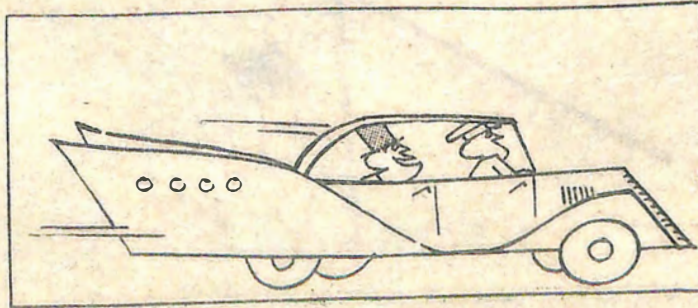
Dün gazetelerde okudum: İnönü'nün Taşlık'taki köşküne de hırsız girmiş!.. Allah Allah, o civarda bu kadar ev, apartman varken neye Başbakanın köşkünü seçti dersiniz?.. Hükûmet büyüğüne İstanbul'da âsâyişin ne hale geldiğini ispat için mi acaba?..

Haaa, herif diyebilir ki: «İnönü milletin babasıdır... Ben de, ne olursam olayım bu milletin bir evlâdım... E, paşa babamın evi dururken yabancıların evine girecek değilim ya!»

Ama, baba evini soyan böyle hayırsız evlâdı da kimse affetmez!

Gazetelerin yazdığına bakılırsa, son birkaç ay içinde, Mağka, Nişantaşı, Taşlık civarında çoğalan hırsızların hepsini bu adamın yapmış olmasından şüpheleniyormuş polis... Gördünüz mü şu enayinin yaptığını?.. Ayol, rahat rahat vatandaşların evlerini soyup gül gibi geçinmek dururken ne diye gider Başbakanın köşkünü soyarsın?..

Haydi şimdi yakayı ele ver de çek aptallığının cezasını!

Kuyruklu araba

Kuyruklu yalan!

Serper'in istifası

Kendisinin «Teknisyen» olduğunu söyleyen Selim Sarper, Dışişleri Bakanlığından istifa etti.

Niçin mi istifa etti?.. Sağlık durumu değil.. Yorgunluk değil.. Nöbet değiştirme de değil!.. E, ne mi?.. Sıkı durun, söylüyorum: «Vazifesini yapamadığı inancına varmış!»

Geç bile kalmış olsa, arslan gibi lâkırdı... Artık dokunmayalım bu arslana!

Yalnız bir merakımız var: Vazifesini yapamadığı inancına nasıl, nerede, ne zaman varmış acaba?..

Meselâ, Moskova'da Büyük Elçi İken varamamış mı üstad?.. Meselâ, koalisyonun kurulduğu günlerde Meclis koridorlarında A.P. milletvekilleriyle kolkola, sıkı fıkı dolaşırken varamamış mı üstad?.. Sonra efendim, 22 Şubat gecesi, kabine, hava kuvvetleri karargâhında sabahlara kadar toplantı halindeyken kendisi Haricîye köşkinde, tek başına günün doğuşunu beklerken de mi varamamış üstad?..

Pekii, o zaman varamamış, şu zaman varamamış, bu zaman varamamış.. Ne zaman varmış öyleyse?.. İnönü, Feridun Cemal Erkin'i Londra'dan özel misafiri olarak dâvet edip Abant'a bayram etmeğe götürdükten sonra mı?..

Bir Dışişleri Bakanı için, biraz fazla geç anlayış bu... Hanı, misafirlikte, bohçasını, heybesini kapının önünde bulan Nasrettin Hoca gibi, nerdeyse, bizim üstadın da: «Bundan istiskal çıkar!» demesine ramak kalmış!

Şimdi, etrafını saran gazetecilere, eski kabine arkadaşlarını göstererek: «Artık bunlarla uğraşın, ben sevimli adam oldum!» diyor.

Bizim gazeteci arkadaşlar çok terbiyeli, çok nazik vallahi! Onlar da koltuklarına sınıksız yapıp oturanlara dönüp:

«— Sayın baylar, içinizde sevimli insan olmak isteyen başka kimse yok mu?» dememişler..

Ben olsam derdim. Biraz terbiyesizimdir çok şükür!

KARADENİZDE patlayan sağnak, Ortaköylüleri fenersiz ya kalamıştı. Tek bir canlı yaratık kalmamıştı ara sokaklarda. Halil Ağa, dar attı kendini Rüstem'in kahvesine. Tıklım tıklımdı balıkçı kahvesi... Garson ayakta kalan Halil Ağa'ya yiyecekmiş gibi gözlerini dikti:

«Ne işin var?» dedi «Böyle hava da?.. Kumarın yok, oyunun yok... O-tur, oturduğun yerde. Ne çıkarsın sokağa. Yok işte, tek iskemle bile yok!»

Halil Ağa oturanlara yalvarır gibi bakıyordu. Kimse hiç oralı değildi. Ocakçı Bekir, kendi iskemlesini aldı eline:

«Al, otur!» dedi, «Başımızın belası... Kırmızı mühürle mi çağırdık seni! Sanki yolunu bekliyorduk dört gözle! Başını sokacak iyi kötü bir gecekondun var... Büsbütün de sokakta kalmış değilsin ya!..»

Kurt kocayınca ne olursa, Halil Ağa da öyle olmuştu. Dilin kemliği yoktu ki... Söylerlerdi işte böyle... Garsonu söylerdi, patronu söylerdi, müşterisi söylerdi... Bu yıl nedense kaptırmıştı sakalı! Kilyos'taki tarlayı çapalayıp kavununu, karpuzunu ekebilseydi damdazlık kalır mıydı ortada?... Kahve ocağına çekilen tebeşirlerdi itibarını iki paralık eden. Ne yapıp yapıp üzerinden bir sünger geçirtememişti işte... Bu kahvede söz sahibi olabilmek için iki yol vardı: Ya partiye girmek, ya da günü gelince balığa çıkmak... Ama Halil Ağa için tek çıkar yol, Kilyos'taki o kıraç tarlaya kazma sallamaktı. Artık kazma sallayacak hali de kalmamıştı, toprak da verimli bir toprak değildi ki satışa çıkar-sın... Hem yasak bölgedeki bir tarlaya hangi budala çıkar da para dökerdi?

Halil Ağa iskemlesini sürüye sürüye emlakçı Haygaz'ın masasına yanaştı:

«Merhaba Haygaz efendi!»

Baştan savma bir karşılık verdi ev tellâhı:

«Merhaba!»

«Satamadın gitti bizim tarlayı... Canım da öylesine bir sucuk çekiyor ki... Elime bir kangal sucuk geçse... Bırak mangalda kızartmayı... Çiğ çiğ yer, bitirirdim! Mıs gibi kokuyor burnumda!»

«Satamadım... Satamadım ama suç bende mi?.. Ben Alemdağ'ın tepesindeki arsayı bile satardım... Emlâkçiyim ben sapına kadar. Ama velâkin yasak bölgede tarla satamam. Kim ahr, söyle, sen olsan alır mısın?»

«Almam doğrusu! Alıp da ne yapayım?... Ekip biçmek istesen tezke-re göstermeden giremezsin kendi

tarlana... Ama sen emlakçısın... Ne yapıp yapıp satacaksın... İşin satmak!»

«Zorla mı satayım ben? Yok alıcısı işte... Herif ne demiş?.. Alan olmayınca, satanı... Hele kötü kötü söyletme beni!»

★

O günlerde devrin en yetkilisi arabasına atlamış, adamlarıyla Boğaziçine hava almağa çıkmıştı. «Az daha... Biraz daha... Ha şurası, ha burası!» derken Kilyos'u boylamışlardı. Tatlı bir poyraz insanın içini gıcıkliyordu... Yetkili, Kilyos kıyılarında arabasından indi. Şöyle bir baktı Karadeniz'e:

«Güzel» dedi, «çok güzel!»

Arkasındakiler:

«Evet beyefendi.» dediler, «çok güzel!»

«Deniz güzel... Hava güzel... Man-

zara güzel... Hele şu kumsala bakın... Harikulâde!»

«Evet beyefendi, harikulâde!»

«İyi ama neden halk buralara akın etmiyor? Halk bu güzelliklerden anlamıyor mu? Halk bu kadar anlayışsız, bu kadar zevksiz, bu kadar vurdum duymaz mı?»

«Efendim halk sayenizde güzellikten de anlar, asla vurdum duymaz da değildir... Üstelik zevk sahibidir de... Ama halk buraya gelemez!»

«Neden gelemezmiş?»

«Malûmu âliniz, burası yasak bölgedir de ondan!»

Yasak bölge mi? Kim yasak etmiş bu bölgeyi?»

«Sizden öncekiler!»

«Öyleyse bu yasağı şu andan itibaren kaldırıyorum!»

«Emredersiniz beyefendi!»

«Bütün yurttaşlar gelsinler, hava-

Belediye, tekrar suya zam yapmayı inceliyor. (Gazeteler)

— Ne yapıyorsun ayol?..

— Aman karıcığım dur, zam yapmadan biraz hava alayım!

dan, bu mavi denizden, bu altın kumsaldan bol bol faydalansın!»

«Hay hay efendim faydalansın da ömrünüze dua etsinler!»

«Haaa... Yalnız halk değil... Turistler de gelsin... Partimizin ne güzellikler yarattığını gözleriyle görsünler de ağızları açık kalsın! Şu bastığım yer yok mu?.. Tam şu bastığım yer... Buraya bir turistik otel yapılsın. Şu parmağımla gösterdiğim yere de bir plâj!.. Hiç vakit kaybetmeden hemen başlansın! Çabuk!»

Bu yetkilinin üzerinde tepinerek konuştığı toprak Halil Ağanın verimsiz tarlasından başkası değildi. Toprak alım satımıyla uğraşanlardan en açığözünü bir sabah Rüstem'in balıkçı kahvesine damladı. Ortaya bir selâm verdikten sonra Halil Ağanın önceden gösterilen masasına oturdu:

«Merhaba Halil Ağa!»

«Merhaba!»

Havadan, sudan konuşulduktan sonra yeni gelen müşteri, biçimine getirip sokuşturdu:

«Eee Halil Ağa!» dedi, «Neden kavun karpuz yetiştirmiyorsun artık?»

«Ben mi?» dedi, «Nasıl yetiştirirsin?... İhtiyarladık... Tarla da cehennem dibinde... Gidip gelecek halim mi kaldı beyim?»

«Ortak yapsak şu işi? Ben adam tutsam...»

«Birşey kalmaz ki bize...» diyecek-ti, sustu...

«Ha?... Ne dersin Halil Ağa?»

«İyi olur... Beş on kuruş çıkarırız, iyi bostan verir benim tarla... Yok-tur üstüne!»

«Demek iyi bostan verir ha?.. Ben meraklıyım kavun karpuz yetiştir-meye... İstersen bana sat tarlayı...»

«Satayım!... Ne verirsin?»

Bu satış müjdesi alıcıyı birden heyecanlandırmıştı. Boş bulundu:

«On bin lira!» deyiverdi!

«Ne? Onbin lira mı? Alay mı ediyorsun benimle?»

«Peki... Yirmi bin vereyim!»

«Bırak alay! sabah sabah!...»

«Otuz bin canım!»

Halil Ağa kızmıştı:

«Git işine be!» dedi, «Çocuk mu var senin karşında?»

«Elli bin!»

Tepesi atmıştı Halil Ağanın:

«Yok yüz bin!..» deyip kalktı yerinden... Kapağa doğru yürüdü! Alayın da bu kadarı fazla idl. Alıcı peşinden seğirtti:

«Ne var bunda kızacak?» dedi. «Yüzbin... Yüzbin... Peki, kabul ediyorum!...»

Kahveci Rüstem konuşmaya ku-
lak misafiri olmuştu. Halil Ağaya
bir ısmar çıktı:

«Ver gitsin Halil Abi be!»

«Verdim gitti! Alsın hayrını gör-
sün!»

Alıcı yürek çarpıntısından gide-
cekti neredeyse... Milyonu vardı bu
tarlanın.

«Tapsu nerede?» dedi.

«Evde...»

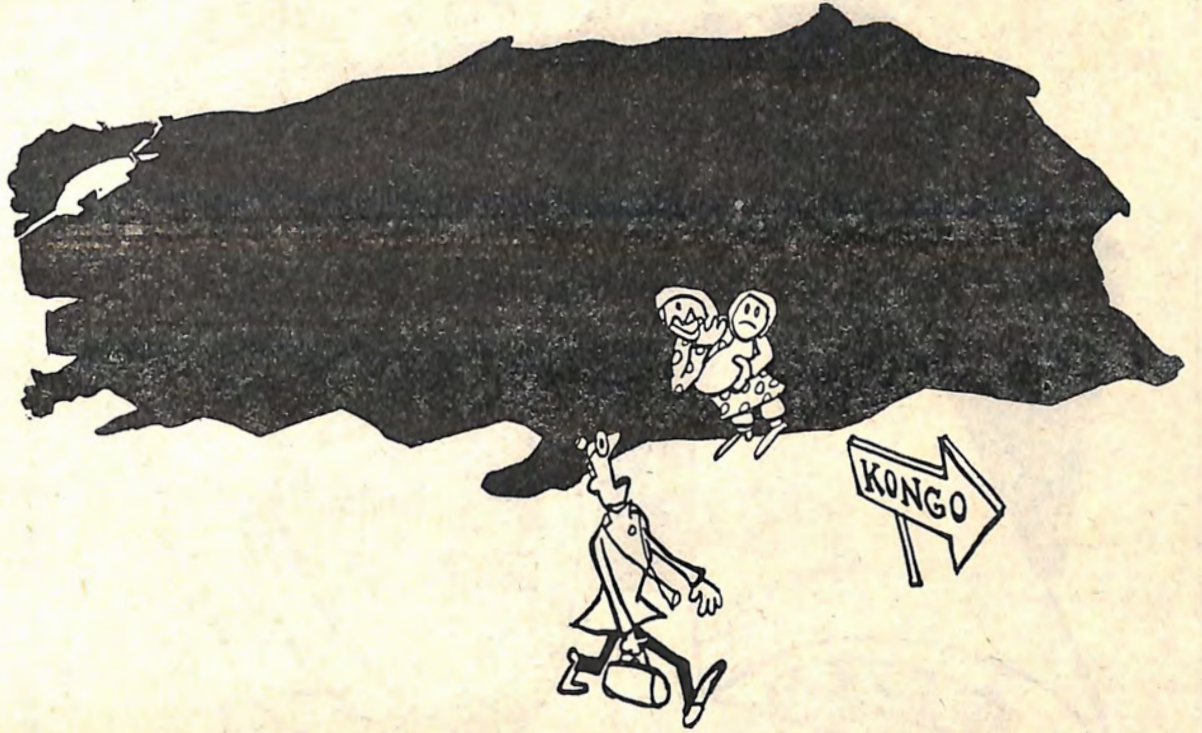
Az ileride arabası bekliyordu za-
ten... Bindiler, gittiler...

Ertesi gün tarlanın parasını cebi-
ne sıkıca yerleştiren Halil Ağa ra-
hat bir soluk almıştı. Daldı Balık-
pazarı'na, Bir pastırmacı aradı, bul-
du. Dükkanın ta kapısından seslen-
di içeriye:

«Ver oğlum!» dedi, «Beş kangal
sucuk!»

Rıfat ILGAZ

Kongo bizden doktor istiyor. (Gazeteler)

Anadolu — Yolunuz düşerse bi yol bize de uğrayın dohtur bey!

Salıncakda

Kolan vururken içim titremekte karşıda,
Başım döner birden
Savrulurken eteklerin havada,
Nedir bu, anlamadım:
Ben miyim sallanan salıncakta!...

#

Öylesine

Güzelsin öylesine,
Şekersin öylesine!
İçimde sakladığım sırrı söyleme, sorma:
Gülersin öylesine!

İSTE,
SEVDİĞİM
DÜNYA!

Balıkla kedi

Akuvaryumda bir balıkla kedi
Ebedi sulh yapıp sevimlediler...
Balığın kalbi çarpıyor: tık, tık!
Kedinin gözlerinde: bir kılçık!

Seninle ben

Ne yapsam artık boş!
Yürüyorken yanında anlıyorum:
Seninle ben çiftim,
Benimle sen yalnız!

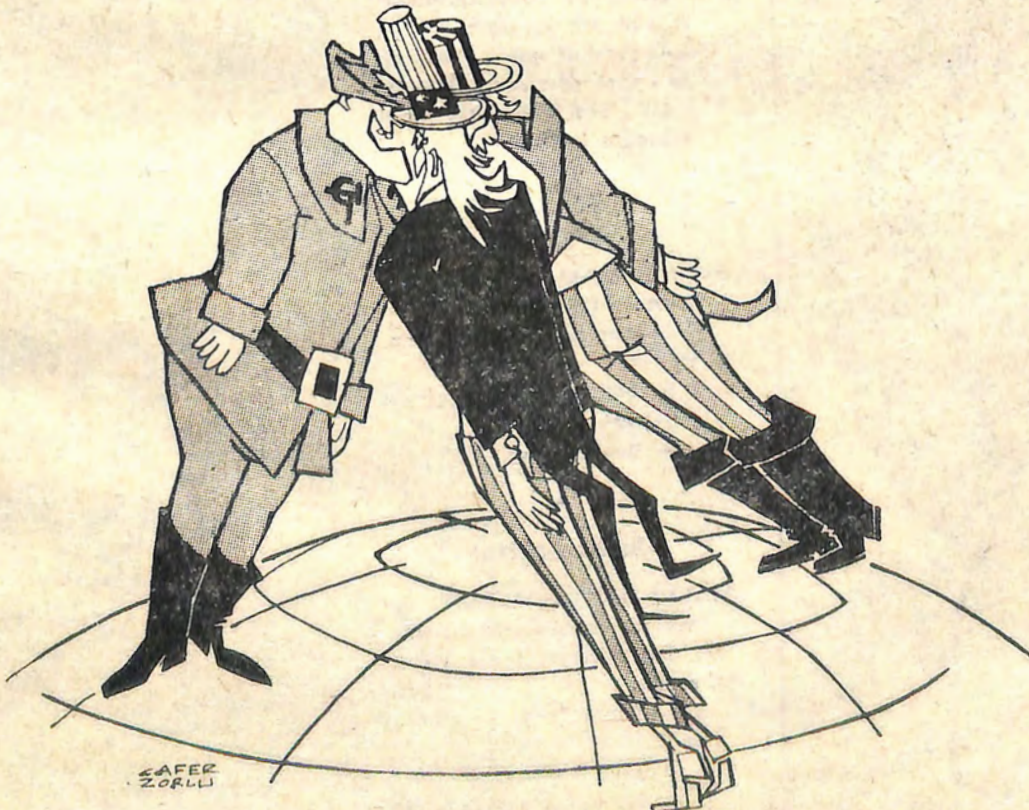
#

Su

Suya bir damla düştü yapraktan,
Buruştı alını hemen.
Genişleyip büyüyen dalgalar epli sürdü.
Suyu bir damla çok düşündürdü!

Orhan Seyfi ORHON

Dünya sulhü için silâhsızlanma çareleri aranıyor. (Gazeteler)

— Tüfek çaaat!

Çatal!

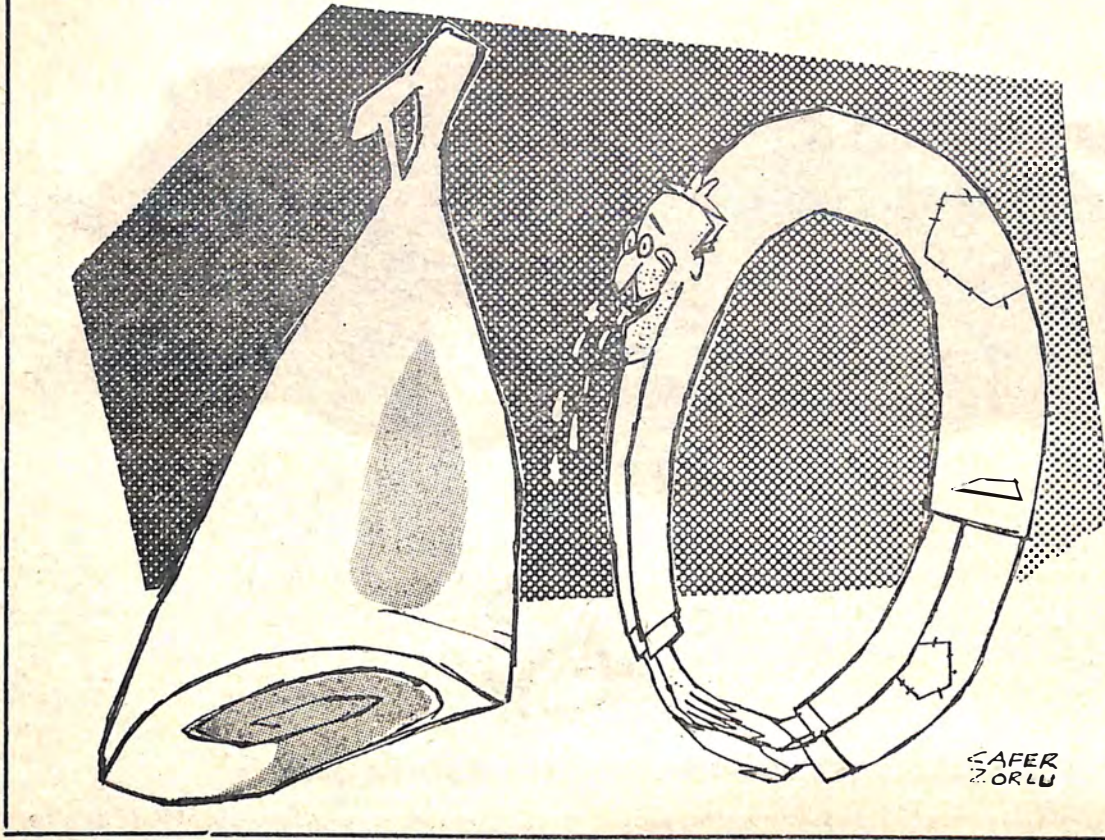
Gazetelerde yanyana iki fotoğ-
raf çıktı. Biri güler yüzlü, güzel
bir kız: Teksaslı Mis Peterson...
Öbürü, gölge bir elin işaret par-
mağıyla gösterdiği bir çatal. Bu
çatal, bir boşlukta yan duruyor.
Arkasında halka halka bir bel-
kemiği uzanmaktadır.

Bu boşluk, bu güzel kızın mi-
desi imiş... Çatal da, yemek yer-
ken gülünce yuttuğu çatal!

İğne, düğme gibi küçük şeyle-
rin yutulduğunu çok duymuştuk
ama, koskoma maden çatalın yu-
tulduğu işitilmiş şey değildir!

Aklınızdan geçenleri biliyoruz:
Bir sürü isim sayarak: Ya onla-
rın yuttukları milyonlar?.. Dö-
vizler diyeceksiniz? Evet ama, a-
rada bir fark var: Bu çatal, Mis
Peterson yutmadan önce de kos-
koca bir çataldı. Yutulduktan
sonra çatallaşmadı... Bizimkile-
rin yuttukları ise, malûm... Ne-
den, neden, neden sonra çatallaş-
maya başladı, değil mi efendim?

Bir kilo et on lira!... (Gazeteler)

ON!

Tedavi

Gece yarısı idi. Doktor Rasim muslukçunun telefonunu çevirdi ve karşısına çıkan tamirciye:

— Acele gelebilir mısınız? dedi. Musluk bozulmuş durmadan banyoya damlıyor.

— Sabah yapsak olmaz mı doktor bey?..

— Bakın bayım; siz hastalan-

sanız ve gece yarısı telefon edip beni çağırırsanız ben gelirim ve hiç itiraz etmem değil mi?..

— Doğru söylüyorsunuz doktor; fakat anlattığınıza göre musluk için âcil bir durum yok. Banyoya 2 aspirin atın ve kapısını kapayıp bırakın; sabah ben gelir bakarım.

Perde

Artist aşkı!

ADI N.. ile başlayan bir film yıldızımız, malı mülkü yerinde Ankaralı bir iş adamıyla flört ediyordu. Bu ayın sonunda evlenmeğe karar vermişlerdi. İş adamı, bir sinema dergisinde N.. nin bir artistle evlendiğini okuyunca küplere bindi, hemen telefona sarıldı:

— Demek başkasını seviyordun, hani benden başkasıyla evlenmiyecektin?..

Telefonun öbür ucundan tatlı bir ses duyuldu:

— Aşkımız baki... Nasıl olsa onbeş gün sonra boşana-cağız... Sen düğün hazırlığını yapmaya bak!..

Yaşar!...

BİR GÜN Cahide (Sonku) Yaşar Kemal'e takıldı:

— Ben sensiz yaşayamam, ya sen?

Sevimli yazar hemen cevabı yaptırdı:

— Ben yaşarım.

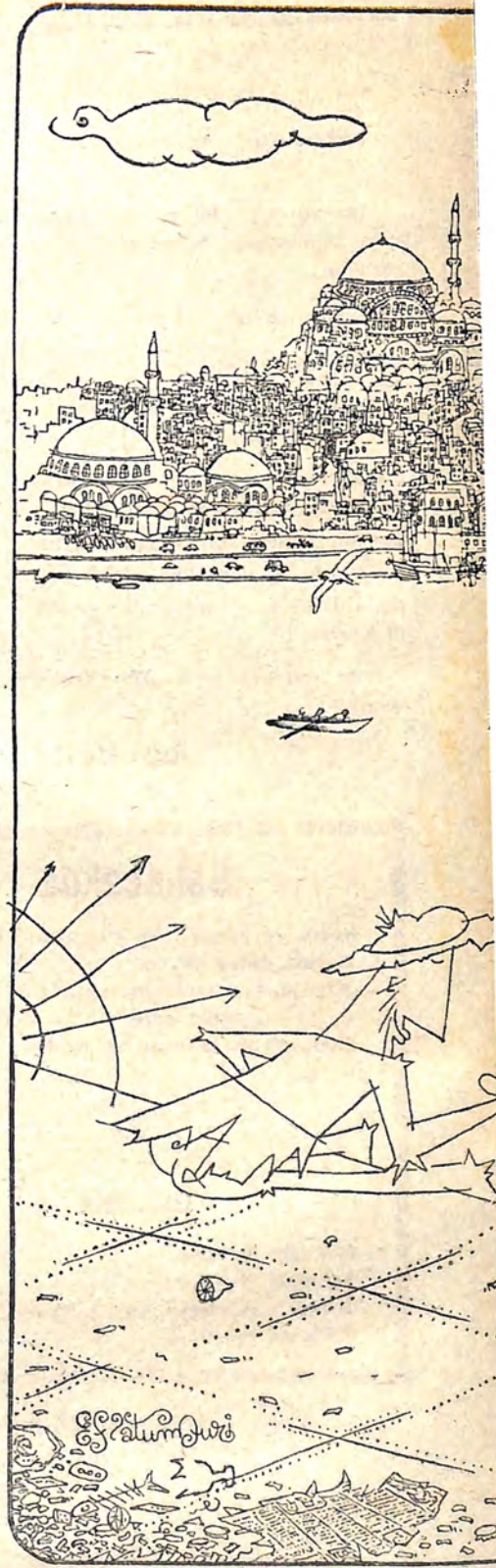
Santa Luçiya!

İTALYA SEYAHATİNDEN dönen bir dansözümüze, Babıâli'den sahneye geçen Nisa sordu:

— Santa Luçiya'yı gördün mü?

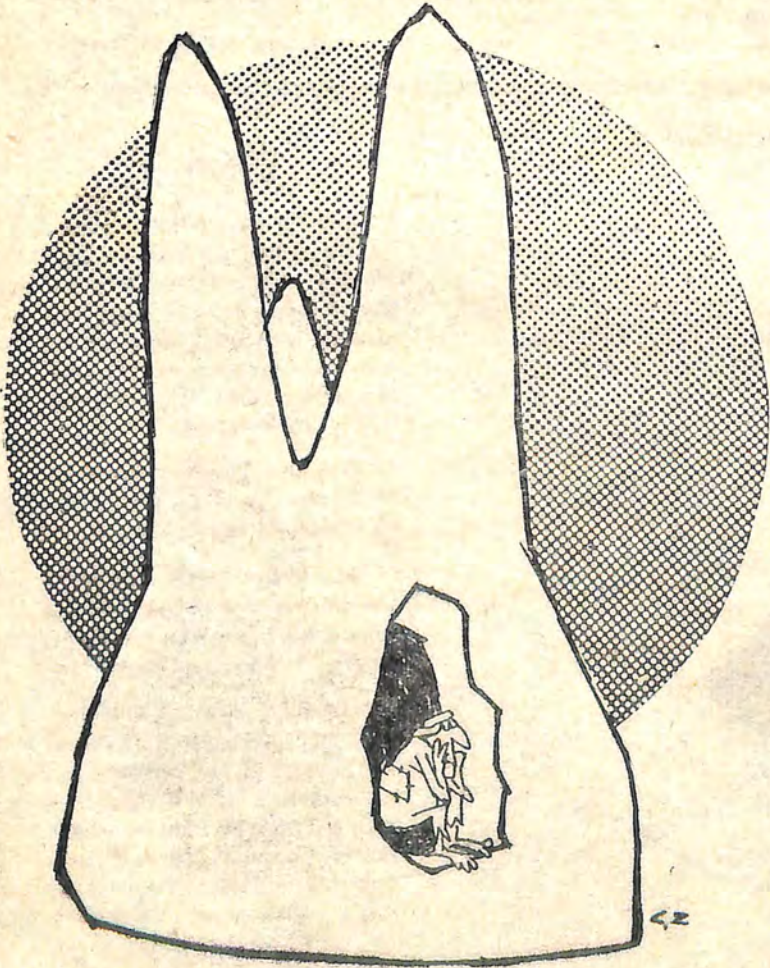
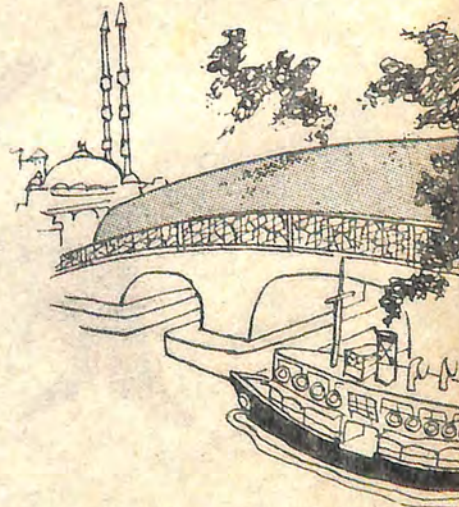
Dansöz, dudak büktü:

— Hayır, bana yalnız meşhur artistleri tanıttılar...

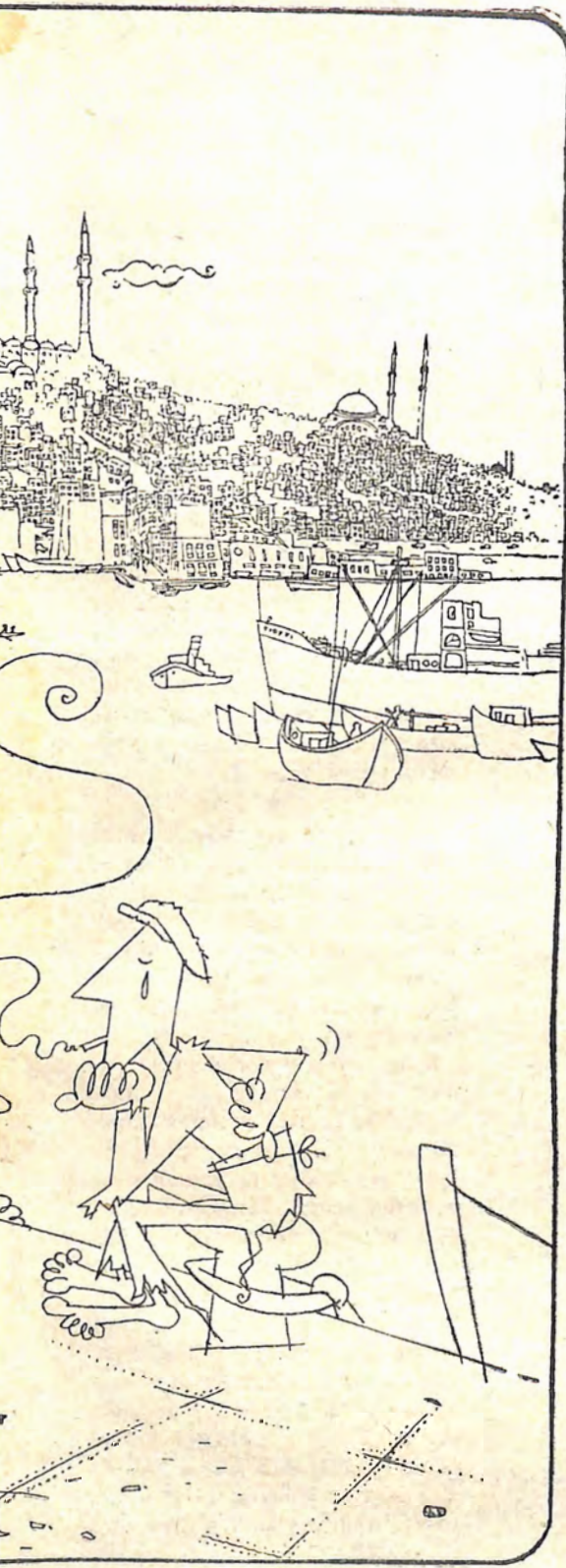

— Ah!... Ah!

Köprüde vapur dum

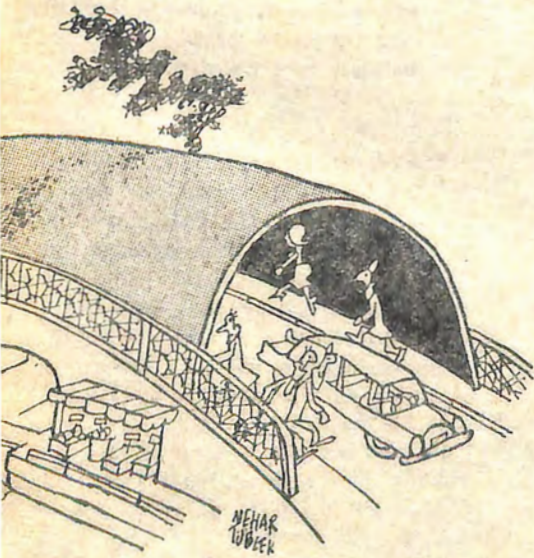

Diş kovuğu!

de verem olma be birader!

na karşı tedbir alınacak.. (Gazeteler)

YAZISIZ

İleri geri konuşan bir adam!

... aralığından

Kloroform!

BİR YERLİ FİLMİN ilk galasında, Yaşar Kemal yanında oturan Fatma Girik'e dönerek: — Filmde ne kadar güzelsin Fatma, dedi.

Ve yanaklarını göstererek ilâve etti:

— Bu güzel yanakları öpmek için ne yapayım?

Fatma Girik çapkın bir gülüşle karşılık verdi:

— Beni bayıltman lâzım!

Tehdit!

LADY CHATTERLEY'İN Âşığı piyesinin ilk provası sırasında, tiyatroya gelen Lâle Oral-oğlu'nun yaman kızı Alev, annesinin yarı çıplak bir halde korku bekçisi rolünü yapan Yağız Tan'la yatak sahnesinde görünce, ona sert sert baktı ve parmağını sallayarak tehdit etti:

— Dur Ali babama söyleyeyim de sen gör!..

Tecrübe

91 K SIK koca değiştiren film yıldızlarımızdan B. Feşmekân son evlendiği esmer bir gençle gayet mesut yaşıyordu.

Bir lokalde arkadaşlarına bu saadetinden bahsederken şöyle diyordu:

— Bir daha yalnız esmer erkeklerle evleneceğim!

S. M. Y.

Beş dakika!

Genç adam işinden eve döndüğü zaman her akşam olduğu gibi yemeğin hazır olmadığını gördü. Fakat bu sefer kararlı idi; paltosunu dahil çıkarmadan geri döndü. Kapıdan çıkacağı sırada karısı yetişti:

— Nereye gidiyorsun?

— Lokantaya!..

— Beş dakikacık bekliyememisin kocacığım?

— Beş dakikada yemek hazır mı olur yani...

— Hayır ama mantomu giyip ben de seninle lokantaya gelmek üzere hazır olablirim!

— Bu yağanların kar olduğuna emin misin?

ŞAKA

BERRAK bir kış günü. Gün ortası. Her taraf buz. Yerleri kaplayan don, katı, sert. Koluma dayanarak yürüyen Nadya'nın şakaklarından sarkan bukleleri, üzerlerinde donakalan buharla grileşmiş.

Yüksek bir dağa tırmanıyoruz. Ayaklarımızın dibinden aşağıki ova ya kadar pırl pırl bir yokuş uzanıyor. Güneş bu yokuş üzerinde aynadan akseder gibi görünüyor. Yedeğimizde kırkımız kumaşlarla kaplı bir kızak taşıyoruz.

— Haydi, Nadya! Aşağıya kayalım! diye yalvarıyorum. Sizi temin ederim ki hiçbir fenalık olmaz.

Fakat kızcağz korkuyor. Minimini botlarından dağın tâ eteklerine kadar uzanan mesafe ona müthiş, nihayetsiz bir uçurum görünüyor. Aşağıya doğru bakarken bile yüreği yerinden fırlıyacakmış, nefesi tıkanacakmış gibi oluyor. Ya kızğa binmeye onu razı etsem acaba hali neye varacak?

— Korkmayınız, diyorum. Korkacak bir şey yok. Fakat sizinkisi de cesaretsizlik. Bayağı korkaklık. Sizze korkaklık yaraşmaz.

Nadya nihayet razı oluyor. Lâkin razı oluşu, bile bile ölüme gider gibi bir şey.

Onu, soluk benzi, titreyen vücudu ile kızğa oturtuyor, kollarıyla belini sarıyorum ve birlikte kendimizi sonsuzluğa koyuyoruz.

Kızak, namludan fırlayan kurşun gibi uçuyor. Suratlarımızla yaradığımız hava, kulaklarımızın içinde haykırıp ısıklık çalıyor.

Rüzgâr bizi liyme liyme ediyor; omuzlarımızdan kafalarımızı kopa-

rıp götürülecek. Tazyik o kadar fazla ki, nefes almanın imkânı yok. Sanki şeytanların en kudurmuşu bizi yakalamış da, cehenneme kaçırıyor. Bir an daha geçerse mahvolacak gibiyiz.

Yarı işitilir, yarı işitilmez bir sesle:

«— Sizi seviyorum, Nadya!» diyorum.

Kızak, gittikçe yavaşlıyor. Havanın kesip yakması artık o kadar korkunç değil. Nefes alabiliyoruz. İşte nihayet aşağıya vardık.

Nadya, ölü ile diri arası. Rengi sapsarı. Kalkmasına yardım ediyorum.

— Artık bir daha kızğa binmem! diyerek korkudan büyüyen gözlerle bana bakıyor. Az daha ölüyor-dum..

Biraz sonra kendine geliyor. Bir şey sormak istemiş gibi bir tavır alıyor. O üç kelimeyi ona ben mi söyledim? Yoksa rüzgârın gürültüsü içinde ona öyle mi geldi?

Ben hiç orali değilmişim gibi sigaramı içiyorum. Eldivenimi incelemekle meşgulüm.

Koluma giriyor. Dağın etrafında dolaşıyoruz. Anlaşılan, muamma onu rahat bırakmıyor. O üç kelime söylendi mi, söylenmedi mi? Evet mi, hayır mı? Bu öyle bir soru ki, Onur, hayat, saadet meselesi... Çok önemli mesele... Dünyadaki bütün meselelerin en mühimmi.

Nadya, sabırsız, mütereddit, müteessir, yüzüme bakarak beni inceliyor. Havaî sorularına verdiği cevaplar geliş güzel. Asıl meseleye temas etmeyecek miyim diye bekliyor. Bu minimini sevimli yüzde ne-

ler oluyor, neler. Bir görmeli. Kendi kendisiyle mücadele ettiğinin farkındayım. Bana bir şey söylemek, benden bir şey sormak ihtiyacında. Fakat kelime bulamıyor, sıkılıyor, üzülüyor.

— Size birşey söyleyeceğim! diye yüzüme bakıyor.

— Ne söyleyeceksiniz? diyorum.

— Şey... Bir kere daha... Kızak kayalım. Hoşuma gidiyor da...

Tekrar dağa çıkıyoruz. Tekrar soluk benzi, titreyen vücudu ile onu kızğa oturtuyorum. Rüzgârların kulaklarda ısıklık çalıp yüzü bıçak gibi kestiği uçuruma kendimizi tekrar bırakıyoruz. Kızğın en gürültülü, en hızlı uçuğu sırada ancak işitilir bir sesle fısıldıyorum:

«— Sizi seviyorum, Nadya!»

Kendimizi aşağıda bulunca, Nadya, ilk önce, indiğimiz dağa bakıyor. Sonra gözlerini bana çeviriyor. Fakat muamma gene muamma olmaktan kurtulamıyor. Nadya düşünceli. Onu evine kadar götürüyorum. Adımlarını yavaşlatıyor. Acaba o sözleri tekrarlar mıyım diye bekliyor.

«— Bunu rüzgâr söylemedi ya.. O sözleri rüzgârın söylemiş olmasını istemiyorum.» demek istediğini yüzünden okuyorum.

Ertesi gün, Nadya'dan aldığım kâğıtta şu satırlar yazılı: «Eğer kızğa gidecekseniz bana da uğrayın!»

Artık ne zaman kızğa gitsem onu yanıma alıyorum. Ve her sefer, uçurumun tam ortasında:

«— Sizi seviyorum, Nadya!»

Kızcağz, çok geçmeden şaraba yahut morfine alışır gibi bu sözü-

me alıyor, bir türlü onsuz edemiyor. Onca iki kişi şüphe altında: Ben ve rüzgâr. Aşkını ilân eden hangimiz? Bilemiyorum.

Fakat galiba âşık kim olursa olsun onca müsavi. İçkinin hangi kadehle içildiğinin ehemmiyeti mi var? Sarhoş etsin, elverir.

Bir gün nasıl oldu, bilmem, kızğa yalnız başıma gittim. Kalabalığa karıştığım sırada gözüme Nadya ilişti. Etrafına bakınıp beni arıyordu. Bulamayınca dağa tırmanmağa başladı. Bir başına kaymak! Aman yarabbi! Ne müthiş!

Rengi kar gibi uçuk, sehpaye giymiş gibi vücudu titriyor. Fakat azimle yürüyor. Galiba o güzel, o tatlı sözlerin ben yokken de işitilip işitilmediğini anlamağa karar vermiş. Dehşet içinde kızğa biniyor. Jjjjj! Kızak ok gibi jljliyor.

Nadya o sözleri işitti mi, bilmeyorum. Yalnız kızaktan bitkin bir halde indiğini görüyorum. Yüzünden belli ki bir şey işitip işitmediğinin ken i de farkında değil. Korku, kızcağzın işitmek ve anlamak has-salarını mahvetmiş.

★

Fakat işte bahar geldi. Güneş tabiatı okşuyor. Dağın manzarası pırıltısı ı kaybetti, donuklaştı. Ve nihayet kar tamamıyla eridi, aktı. Biz de kızaktan mahrum kaldık.

Zavallı Nadyacık! Şimdi o tatlı sözleri nerede ve kimden işitecek? Rüzgârın sesi duyulmaz oldu.

Bense şehre döneceğim. Hem de uzun zaman kalmak üzere. Hattâ ihtimal ki büsbütün. Hareketimden iki gün evvel bahçede Nadya'nın bahçesiyle bizimkini ayıran tahtaperdenin yanında oturdum. Aralıktan gözlerimi uydurarak bak-tım.

Nadya, evlerinin önündeki sahanlıkta. Gözleri gökyüzünün bir noktasına dalmış. Rüzgâr, soluk, bitkin yüzüne karşı esiyor. Bu rüzgâr, ona, o üç kelimeyi işittiği zamanların rüzgârlarını hatırlatıyor. Nadya'nın yanaklarında gözyaşı var. Zavallı Nadya, kolları ı rüzgâra uzatıyor. Gene o sözleri getirsin diye mi acaba?

Ben, esen rüzgâra gene o cümleyi karıştırıyorum:

«— Sizi seviyorum, Nadya!»

Aman yarabbi! Genç kıza ne oldu? Bütün ruhu ile gülüyor. Kollarını rüzgârın geldiği tarafa açtı. Neşeli, bahtiyar ve o kadar güzel ki...

★

Aradan seneler geçti. Şimdi Nadyacık evlidir. Hattâ çocukları bile var. İhtimal onu zorla kocaya vermişlerdir. Belki de gönül rızasıyla varmıştır. Kimbilir? Fakat Nadya, birlikte kızak kaydığımızı, rüzgârın ona: «Sizi seviyorum, Nadya!» dediğini unutmamış. Bu macera onun hayatının en dokunaklı, en harikulâde hâtırasıdır.

Halbuki ben şimdi yaşımı başımı aldığım için şöyle düşünüyorum: Sanki o sözleri niçin söyledim? O şakayı niçin yaptım?

Milli gelirimiz % 1 artacak. Nüfusumuz ise % 3 artmakta... (Gazeteler)

— Biraz yavaş olun bayım, arkanızdan yetişemiyoruz!

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

«Fotografımı bulamadım, arkadaşım Selçuk Kutluğ buluverdi çaresini. İşte size bir süreti.»

Eser!

Cenova'lı bir mürettip ailesiyle birlikte opera seyretmek hevesine kapılmıştı. Parasız tiyatroya girebilmek için Gandolin'in tavassutunu rica etti. Gazeteci:

«— Hay hay, gelip ben kapıda bekliyeceğim,» derse de tiyatro müdürünün ne kadar cimri bir adam olduğunu bildiği için, maksadı, bu vesile ile onunla alay etmektir.

Gerçekten mürettip bütün ailesi ile birlikte gelmişti. Önce kapıdan baba girdi. Gandolin onu işaret ederek müdüre, «Basın» dedi. Arkasından gözleri önünde boy boy çocuklar birbiri ardından içeri girerlerken Gandolin gülümsedi:

— Bunlar da basılan eserler!

Necmettin ÇETİNTAŞ

Niçin yapışmıyormuş?

Sovyet kodamanlarından biri, bir demirperde memleketini ziyaret eder. Bu arada posta merkezini de ziyaret eden yoldaş, müdüre, üzerinde kendi resmi bulunan, tedavü-

le yeni çıkmış pulları nasıl bulduklarını sorar.

Posta müdürü: «Güzel ama, maalesef yapışmıyor,» der. Bunun üzerine, yoldaş bir pul alır, tükürükler ve yapıştırır. «İşte yapıştı ya...» der.

Müdür ezile büzüle şu cevabı verir:

— Evet ama efendim, halk pulun arkasını değil, önünü tükürüklüyor.

Cengiz TURAN

1962 Laç Modası

GALA YEMEĞİ

AT YARIŞI

VENEDİK TATİLİ

RESMÎ ZİYAFET

PARİSTE İLKBAHAR

SEVİL GECELERİ

Milletler Gülüyor...

Daha fenası

Jean Pierre âdeta bir erkek Poly Anna idi. Kendisine ne anlatsa «neyse buna da şükür, daha beteri olabilir» derdi. Onun bu haline çok sinirlenen arkadaşlarından biri:

— Pierre, dedi; sana bugün bir haberim var. Öyle bir felâket ki «Bundan beteri olabilirdi» diyemezsin artık... Ernest Var ya; cumartesi gecesi eve dönünce karısı ile Paul'u beraber yakalamış, her ikisini de tabanca ile vurup öldürmüş, evini ateşe vermiş, sonra da kendi beynine bir kurşun sıkıp intihar etmiş...

— Zavallı Ernest!.. Fakat daha beteri olabilirdi dostum; Ernest cuma akşamı erken gelip Paul yerine karısı ile benli yakalayabilirdi...

Matem!

Bir baloda genç adam, siyah tuvalet giymiş genç bir kadını dansa davet etti. Genç kadın:

— Pekli dedi; yalnız çok hızlı dansetmiyelim, zıra görüyorsunuz matemdeyim...

Eğer...

Milyoner fabrikatör okumakta olduğu gazeteden başını kaldırdı ve onyedinci yaşındaki kızı ile genç bir delikanlının elele, gülümseyerek kendisine doğru yaklaştıklarını gördü. İyice yakınına geldikleri zaman:

— Bana bakın dedi; evlenmek için izin istiyorsanız peki, fakat otomobilimi ödünç olarak almak istiyorsanız hayır...

Her şeyi...

Karısı on senedir kendisini aldatıyordu. Nihayet hakikati haber aldı; eve geldi ve karısına:

— Her şeyi biliyorum, dedi; her şeyi...

O sırada gazetede ki bilmeceyi çözmekte olan karısı gayet sâkin bir tavırla:

— Öyle mi? dedi; söyle bakalım o halde Napolyon'un ilk karısının adı nedir?

Yaş

Hasta müstehzi bir gülüşle doktorunu süzerek:

— Söyleyin bakalım doktorcum beni kaç yaşında tahmin edersiniz?

Doktor biraz düşündükten sonra:

— Valla dedi; doğrusunu isterseniz ben gözüktüğünüz kadar yaşlı olduğunuzu zannetmiyorum.

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 17 —

«Kanarya hanım hemşiremiz, yanınızda değil mi? diye sordu...

«Canım anlatıyoruz işte Ayşe hanımciğim, biraz sabırlı olsana....

«Ayşe hanım, nezdinizde daimi gibidir fakat zavallı, evhamlı, hafakanlı kadındır dedim.

Ayşe hanım, birdenbire haykırdı:

— Maşallah, bu söze hiç diyecek yok. Başka lâf bulamadın da evhamlılığı, kalp illetli olduğumu mu buldun?.. Allaha şükür nem var? Hepinizden sağlamsın. Tayfur Şani beyin derdinden işimizi, gücümüzü düşünmeğe vaktimiz var mıydı, desene idin...

Molla beyin tavsiyesi şu imiş:

Babı meşihat mektubî kaleminde, Molla beyi bulacağız. Ayda yılda bir daireye indiği için bir gün evvel Eminönündeki fesçi Nasibe haber etmeği de unutmayacağız. Molla bey, İstanbul kadılığına hitaben bir arzuhal yazdırtıp mühürümü basacak. Muameleyi bizzat takip ettirecek, talâk hükmünü alıp başımı bağdan kurtaracak.

Enişte: (Açıkça söyleyeyim mi, muameleyi nikâh dokunduruyor gibi...) der demez, Ayşe hanım, Agavni, ben, üçümüz birden:

— (A!... A!... A!...) diye haykırmışız.

Bizim eniştenin de bugün ters damarı üstünde.

— Öyleyse, ağzımı kapatıp gidiyorum! diyerek fırlarken mâni olduk; yüzüne gülüp gönlünü aldık.

Enişte, gene lâfa girişti:

— Molla bey diyor ki: (El malından bana ne, benimkinden ele ne? Mal benim olmalı ki gözümde bile sakınayım, başıma koyup hotoz gibi taşıyayım)...

«Hülâsası, dediğim veçhile meramı istinkâh. Bugün muvafakat edin, yarın, ba nikâhı şeri, zevci meşru olmağa âmade...

«Lâhavle velâ kuvvete. Şerrinizden elhazer, birbirinize, acayip acayip ne bakınıyorsunuz? Ben vasıtayım, intibaatımı beyan eyliyorum. Lâ ve naam demek sizlere raci.

Enişteyi kızdırmak da istemiyorduk.

— Size itiraz ettiğimiz var mı? Hepsini can kulağıyla dinliyoruz di-

yorduk. O, gene lâhavle nakaratıyile çene salıyordu:

— Gelelim bilât ve fistanlık meselelerine... Hikmeti huda, Molla beye keyfiyeti dermeyan etmeden evvel, kerimesinin tevhülünden, o bahis açtı. Fırsatı ganimet ittihaz eyliyerek, bir adet varaka lûtf buyurulmasını temenni ettim... Derakap ricamı infaz etti ve emredip getirtti...

«Para meselesine başka türlü giriştim.

«Kızımız hanımı, kerimenizin velimesini görmek arzu ediyor amma muvafık fistanı yok. Başınızın, göziünüzün sadakası... diye mecnunca tesse'ül caiz mi? (Divanera kalem nist) hesabı olmaz mı?

«Vaziyeti maliyemden, Mazlum beyin, hastalığı hasebiyle bu ay sipariş göndermediğinden, hasılı, müzayakamızdan dem vururken, Molla bey, ceylân âsâ hareme seğirtti... Elinde, ağzına kadar lira dolu, kımızı atlardan bir torba ile avdet etti Ağırbaşlı adamcağzın kolu kalkmıyor.

«Avucunu torbaya daldırdı, 20 adet lirayı osmaniye, tıkr tıkr saydı...

«Tab'an pek nekre bir zattır. Parayı elime sıkıştırırken: (Kusura bakma hazret, kapalı dükkânın kirası bu kadar olur. Hayırlısıyla dükkâna mutasarrıf olalım, avuç avucunu esirgersem, şu başımdaki kallâvî, boynuma dolansın!) diye sarığı bir yıkıyor ki...

Kahkahadan, Kanarya ile ben de, ne can kaldı, ne derman.

Eniştenin ağzı, bir kere açılmayı görsün; bir başladı mı, durdurmak kimin haddi?

Topaç, fazla iltifat edip koltukladığı için, artık baş tacı. Ne asilliğini bırakıyor, ne ülemalığını; ne fetanetini, ne ferasetini.

Molla bey, bizim eniştenin nazarında, mükemmellerin, kusursuzların, hattâ yakışıklıların şahı... En âkil, en kâmil, en aslan erkek... (Yaşı, daha kırk bile yok; cebinden, on tane değil, yirmi tane Tayfur çıkarır) diye yeminler, kasekler, andlar...

Enişte, söyledi, söyledi; mahbubunu göklere çıkardı, çıkardı; ardından: (Kadı kariyesine kadar söyle bir dolanayım!) diyerek sofaya fırladı.

Ben, arkasından:

— Aman enişteciğim, sakın gene Mollaya gideyim deme; düşünüp taşınalım da ona göre karar verelim! diye yalvarırken, sokağı bulmuştu bile.

★

Yatağa uzandım, Ayşe hanım karşıma geçti.

Haydi, Topacın yüzüne gülümseyim; elini elime sürdürmem ya, fındıklık edeyim.

Ya bin kere pişman ederse... Kaş yapayım derken göz çıkarırsak... Ne derece sulu, sırnaşık olduğu malûm.

Sonra dahası var. İşin farkına varan olursa, pasaparla, âlemin ağzında gezerse... Ne demezler? Attan inip eşeğe bindi diye bıyık altından gülmezler mi?

Ayşe hanım:

— Doğrusunu istersen, ötekinin athından da bir şey anlamadım. Bu eşek ise, o şeddeli eşek, diyor, hiç gülecek halim yokken beni kâtlıyor.

Kanaryanın fikri:

Molla, hôt! deyince ödü kopuyor, gölgesinden kaçıyor ya; o halde, tasa etmeğe hiç hacet yok. İskemle kuklası gibi oynatalım, karşımızda şebele meymununa çevirelim. Dara geldik mi, onun sancısı tutsun, benim sinirlerim ayaklansın; i-

cap ederse Peşkirici başının oğluyla da korkutalım.

Ayşe hanım, teferruatı da unutmuyordu:

— Genç yaşında ömrüm, günüm boş boşuna mı geçecek? dersin onun da kolayı var. Himmet paşanın ahu gibi oğlu Süheyl bey, gözünün içine bakıyor... Onu beğenmiyorsan, Şekip Paşanın tasvir gibi damadı Şahap bey, karşında renkten renge giriyor...

Nazik, nazenin ararsan Ülfet bey.. Celebi, kâmil istersen Ebuzarif bey. Genç, ateşli dilersen Peşkirici başınki... Bir tane değil, iki tane değil, kaç tane... Lâfıma kızma, inan olsun, seninkisi haltetmek; buna, bulup da bunamak derler.

Elimi çeneme dayadım. Ayşe hanım:

— İşte, dilimin döndüğü kadar, doğruyu söylemeğe gayret ettim. Bebek de değilsin; düşün, taşın. Ben aşağıya iniyorum, dediğime geleceksin! diyerek çıktı.

★

Tayfur'un düğününe dokuz gün var. Elbiselik için (Oliyon) a, (Dron) a, (Kalivrusi) ye bakmalı. İstanbul tarafında, (Kâni) ye, (Haşmet ve Muhlis) lere, (Emin Yahya biraderler) e de uğramalı.

Artan parayı, arabacı İbrahime, Kanaryanın ev kirasına, bakkala çakkala çarçur etmenin lüzumu yok.

Korsam berbat, kol altına gelen tarafları lekeler içinde, kumaşının kaç yeri akmış. İç çamaşırlarım dersin, matımaskara. İpek gömleğim, sura donum, ele alınır gibi değil.

Pudra, allık, bir kaç şişe lâvanta da lmalı. Mahmutpaşadan, kumral rastıkla bir tulum sürmeyi de unutmamalı.

Ayşe hanım, sarı boya ister, düğün ister, (Mikado) lâvantası ister. Agavninin de gözünü boyamalı. 20 kuruş veririm, hem hamama gider temizlenir, hem de başına çeyreklik boya kor.

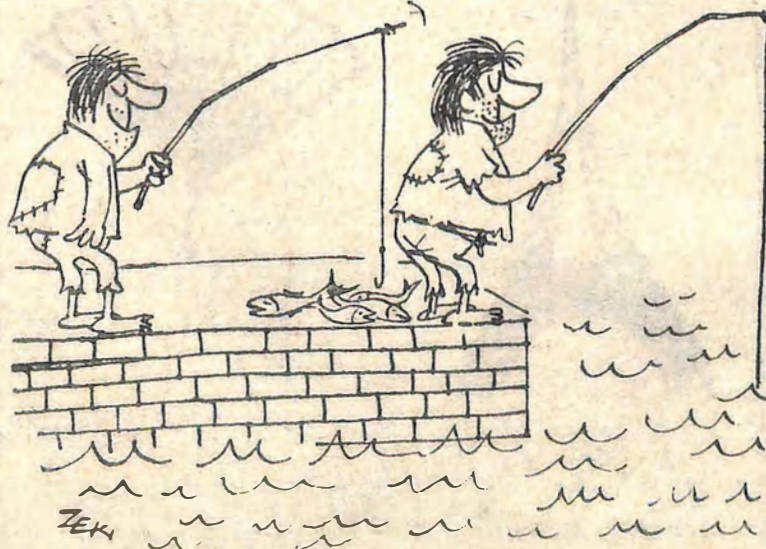
★

6 Mayıs 18**

Kanarya ile öğleden evvel İstanbulla indik. Evvelâ, Beyoğlundaki mağazalara baktık. Gördüklerimizin hepsi güzel, ağır, şatafatlı fakat hepsi de çok pahalı şeyler.

İstanbul tarafına geçtik. (Dron) da beğendiğim kumaşın tıpkı aynı, arşını 17 buçuk kuruş noksanına, (Emin Yahya biraderler) de buldum; tabî derhal kestirdim.

(Devamı var)

YAZISIZ

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
EREN

4
RABA, BİR SÜRE DAHA YOL ALDIKTAN SONRA
MATMAZEL MİKAELLA İLE MADAM SARI-
NA, ARALARINDA BİRŞEYLER FİSİL-
DAŞTILAR...

MÖSYÖ ALFRED MÜLLER! Sİ-
ZE BİR RİCADA BULUNACAĞIM...
ACABA MUVAFAKAT EDELEK
MİSİNİZ?..

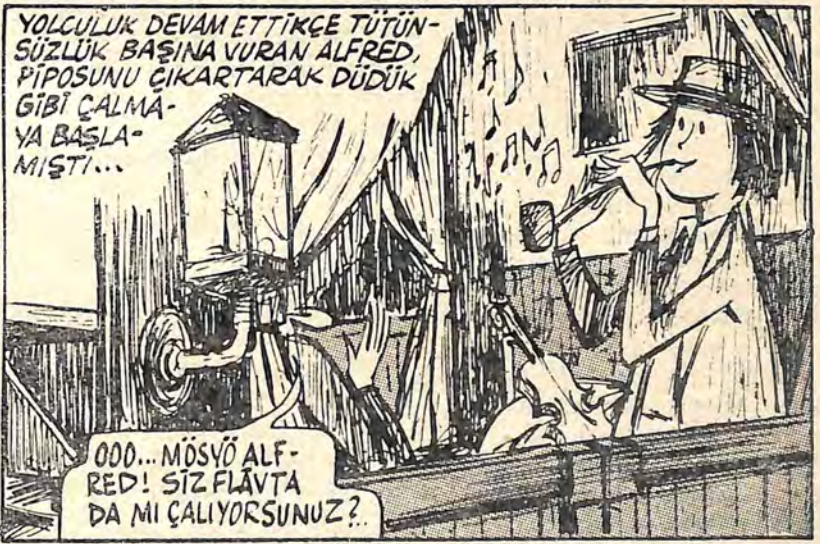

RİCANIZI EMİR TELÂKİ
EDERİM MATMAZEL! HER
EMRİNİZİ YAPMAYA HA-
ZIRIM...

TEŞEKKÜR EDERİM, ÇOK İYİSİNİZ... BİZ İSTİYORUZ Kİ...
KADERİN YOLLARIMIZI BÖYLECE BİRLEŞTİRMESİNDEN
İSTİFADE EDEREK, BU YOLCULUK SONA ERDİKTEN
SONRA DA, BİZİ TERKETMEYİNİZ!

AMAN MATMAZEL! BU
LÜTFUNUZLA BENİ NE DERE-
CE MİNNETTAR BIRAKTIĞI-
NIZI BİR BİLESENİZ...

YOLCULUK DEVAM ETTİKÇE TÜTÜN-
SÜZLÜK BAŞINA VURAN ALFRED,
PİPOSUNU ÇIKARTARAK DÜDÜK
GİBİ ÇALMA-
YA BAŞLA-
MIŞTI...

OOO... MÖSYÖ ALF-
RED! SİZ FLAVTA
DA MI ÇALIYORSUNUZ?

HAYIR MATMAZEL, BU
FLAVTA DEĞİL, TÜTÜN
ÇUBUĞUDUR!.. ŞU MORİNO
DEDİĞİNİZ HÜSUZ HERİ-
FİN İNATÇILIĞI TUTMA
SAYDI, ŞİMDİ TÜTÜNLE
DOLDURULMUŞ OLA-
CAKTI VE BEN KE-
YİFLİ KEYİFLİ TÜT-
TÜRECEKTİM!..

ARABACIMIZ MORİNO ÇAYET İYİ BİR ADAM-
DIR MÖSYÖ ALFRED MÜLLER, YANLIŞ DÜŞÜ-
NÜYORSUNUZ! TLERİDE ÇOK SAMİMİ İKİ
DOST OLACAĞINIZDAN
EMİNİM!..

MATMAZEL, BİR ÇUBUKCUK
TÜTÜNÜ, BARI SİZ LÜTFEDİN
BANA, N'OLUR?..

BİZ KADINLAR TÜ-
TÜN KULLANMAYIZ
MÖSYÖ ALFRED
MÜLLER... AMA
SİZİN İÇİN MORİ-
NO'DAN BİR DE-
ĞİL, ÜÇ BEŞ İÇİM-
LİK TÜTÜN ALA-
BİLİRİZ...

...ANCAK BU İŞ İÇİN SİZİN
TEKRAR USAK MEVKİNE
ÇIKMANIZ GEREKİYOR...
ÇÜNKÜ NE BEN
NE DE MADAM
TÜTÜN DUMA-
NINA TAHAM-
MÜL EDEME-
YİZ...

PEKİ...

ARABA DURDU.
ALFRED YERİN-
DEN İNDİ...

SAKIN BİR ÇU-
BUKLUKTAN FAZ-
LA ALMA... SON-
RA BOZUSURUZ!

DEVAMI VAR

— 35 —

Caroline onunla gitmeyi istiyor muydu? Neden olmasın? Paul ona gayet iyi muamele ediyordu, genç kız tiyatroyu çok severdi. Bu tekli-fi kabul etmemek budalalık olurdu. Fakat nedense içinde bir ses ona bir ihtarda bulunuyormuş gibiydi. Bunun ne olduğunu da bilmiyordu Caroline, belki sadece bir ön seziydi. Fakat genç kız buna aldırma-mağa çalıştı.

«— Olur, gidelim,» diye cevap verdi.

«— Âlâ. Yemeği, tiyatrodan çıktıktan sonra yeriz, böylece acele etmemize de lüzum kalmaz.»

Paul ne kadar da plânlı hareket ediyordu. O serapa «Mükemmel Hayat» tı âdeta. Radcliffe'deyken Caroline ve arkadaşları buna düşkünlerdi, fakat sonradan bazı kızlar bunu bir alay haline de sokmuşlardı. Mükemmel hayat şu demekti: Akşam vemeğinde, pantolon yerine açık elbiseler giyeceksin, kahveyi sofrada değil, sonradan salonda içeceksin... Ne sun'î şeylerdi bunlar... İşte şimdi de lüks bir lokantada oturmuş, en iyi konyağı içiyor ve mükemmel hayattan bahsediyordu. Halbuki onun yerine genç adama, «Bana, benim için bir mâna ifade edecek sözler söyle,» demek istiyordu. «Bunların ne olduğunu kendim de bilmiyorum... Yüzüme bak. Mike'in yaptığı gibi... Bir zamanlar Eddie'nin yaptığı gibi... Burada senin gibi tiyatrodan hoşlanan, siyah elbiseli, sık, zayıf kızla değil de Caroline Bender'le oturduğunu belli edecek bir şeyler söyle.»

Tabii daha ilk çıkışlarında Paul'dan bundan fazlasını bekleyemezdik. Fakat insiyakları genç kıza, Paul'ün hiçbir zaman daha derinlere bakmayacağını haber vermektedir. Caroline, «İyi vakit geçireceğim,» diye düşündü. «O mükemmel bir kavalıye. Gayet nazik. Ben ne arıyorum? Mike gibi bir nürotik mi? Eddie gibi bir çocuk mu? İşte benden hoşlanan, nazik bir genç... Daha derinine bakma.»

Paul, «Biraz yürümek ister misin?» diye sordu.

«— Evet. Yemeği hazmetmem lâzım.»

«— Yarın sana bir kutu çikolata göndereceğim. Onları muhakkak ye. Sana lâzım.»

Caroline güldü.

Genç adam vestiyerden şapkasını alırken, Caroline de onu dikkatle süzlü. Paul'un şapka giyecek tip ol-

duğu âşikârdı. Maamafih dar kenarlı, sık bir şeydi bu. Caroline'in babasının giydiklerine benzemiyordu. Genç adamın burnu lokanta sıcak olduğu için hafifçe parlamıştı maamafih cildi sıhhatli ve düzgündü. Caroline, «Muhakkak hafta aralarında geceleri saat on ikiden evvel yatıyor,» diye düşündü. «Fazla içki de içmiyor.» Paul'ün elbisesi çok güzel dikilmiş, vücuduna mükemmel şekilde oturmuştu. Delikanlıda kadınca bir hal yoktu, fakat yapılışı insanda vücudu hiç yokmuş gibi bir tesir uyandırmaktaydı. O sadece geniş omuzlardan, pahalı İngiliz ayakkabılarına kadar uzanan sık bir elbiseydi.

Sokakta genç kız etrafındaki sesler ve renklere daldı: Neon lâmbaları, trafiğin gürültüsü, kahkahalar.. Paul'un en sonunda «iyi bir roman olacağını iddia ettiği hukuki meselelerden birini anlatmağa başladığının da pek farkında değildi.

Nihayetğ «Harikulâde,» dedi. «İşin hakikaten çok enteresan Paul.»

«— Öyle. Seninki de enteresan olmalı. Maamafih senin vaktini saçma sapan kitaplar okuyarak ziyan etmenin sebebinin de anlıyamıyorum. Zeki bir kızsın, tahsilin var. Başka iş bulamaz mıydın?»

«— Aradığım sırada bulamadım. İdarehane bu işi teklif etti, ben de

Genç Kız

Yazan: **RONA JAFFE**
Çeviren: **GÖNÜL SÜVEREN**

beğendim. O esnada sadece çalışmak istiyor, iş ne olursa olsun aldırımıyordum. Unutmak istediğim bir şey vardı.»

«— Sen bana başından unutmak isteyeceği hâdiseler geçmiş bir kız gibi gelmiyorsun.»

Caroline, «Her kızın unutmak istediği bir şey vardır,» dedi. «Hayat o kadar mükemmel değil. Senin yok mu ki?»

Paul bir an düşündü. «Hayır... Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Ben çok talihliyim. Daima param vardı. İstedğim mekteplere gittim... Arkadaşlarım hoş insanlardır. Kızamıkla su çiçeğinden başka hastalık geçirmediğim. İşimi yattığım yerde o zamana kadar vakit bulup da yapamadığım bir çok şeyi yaptım... Kitap okudum.»

Caroline içini çekti. «Hayatın ne kadar mükemmel, ne kadar mun-tazammış. Ne iniş, ne çıkış... Düz-düz.»

Paul, «Neden bahsediyorsun?» diye sordu. «Senin hayatın da düzdüz. Bir sene sonra geriye baktığın zaman bunu daha iyi anlıyacaksın.»

«— Kendinden de ne kadar emin-minsin. Ben belki Islâhaneden çıktım... Belki de bir yetimim. Nasıl bilebilirsin? Terbiyeli olmam ve el-linci sokakla sekseninci arasında oturmam mühim bir şey değil ki.

Paul ciddi ciddi, «Hakikaten bil-mem,» diye cevap verdi. «Belki Islâhaneden çıktın... Fakat öyleyse, bunu bilmek de istemem. Senin bu

akşamki halin hoşuma gidiyor, işte o kadar.»

Caroline, «Fakat mazim de benim bir parçam sayılır,» dedi. «Sonra düşüncelerim. Onlar da mühim değil mi?»

Paul gözlerinde müstehzi bir pırıltıyla, «Pek âlâ,» diye sordu «Sen Islahaneden mi çıktın?»

«— Ne münasebet!»

«— Bunu biliyordum zaten.»

Caroline, «Anlamıyorsun,» dedi. «Anlamıyorsun.»

Paul bir taksi çevirerek, Caroline'in binmesine yardım etti. «Gördün mü? Söz verdiğim gibi seni evine erken götürüyorum.»

«— A, ben bunu unutmuştum bile.»

«— İyi.» Elini arkaya attı, parmaklarının ucu genç kızın omuzuna dokunuyordu. Şapkasını çıkararak, yanına, pencerenin önüne koydu. «Senin münakaşa tarzın hoşuma gidiyor, Caroline.»

«— Teşekkür ederim.»

Artık Caroline'in omuzunu hafifçe tutuyordu, genç kıza biraz yaklaştı. Diğer eliyle de, Caroline'in elini eldivenli avucuna aldı. Konuşurken nefesi genç kızın yanına çarpıyordu. «Düşünmesini bilen kızlar hoşuma gider.»

Caroline, «Fakat sen benim nasıl ve ne düşündüğümü bilmiyorsun ki,» demek istedi. Hafifçe Paul'e gülmüştü. Genç adamın kendisini öpmeye hazırlandığının farkındaydı. Paul'u incitmek istemiyordu, fakat onu öpmeye niyeti de yoktu. Birdenbire gözlerinin önünde Mike'nin hayali belirdi. Adamın çehresinde anlayışlı ve üzüntülü bir ifade vardı. Caroline, «Paul, Mike'la olan maceramı bilse, muhakkak ölür,» diye düşündü. Bu sanki kızın elinde küçük bir silâhtı. Mike... Mike'la macerası... Mike'nin anlayışı... Bütün bunlar, bu kendinden emin, hayatından memnun alelâde gencin anlıyamıyacağı şeylerdi.

Caroline, «Çok iyisin,» dedi. «İyi bir insansın.»

Paul, «Buraya gel,» dedi.

Genç kıza kendine çekerek, çenesinden tuttu. Eldivenini çıkarmıştı, eli hafifçe nemliydi. Caroline, «O da benim kadar sihirli,» diye düşünerek gözlerini kapadı. Paul onu bir kere öptü... Uzun bir bu-se oldu bu. Sonra genç kızın yanına da hafif bir öpücük kondurduktan sonra, onu bıraktı Caroline neredeyse, «Oh, çok şükür,» diye bağracaktı. Paul rahat bir tavırla kolunu onun omuzuna attıktan sonra arkasına yaslanıp, gözlerini kapadı.

Doğuya yardım kampanyası kapandı. (Gazeteler)

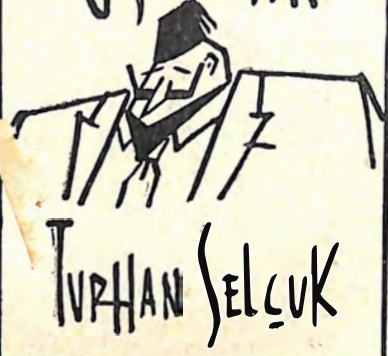

— Oh, dünya varmış be!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

(Devamı var)

KOMİSER OSMAN

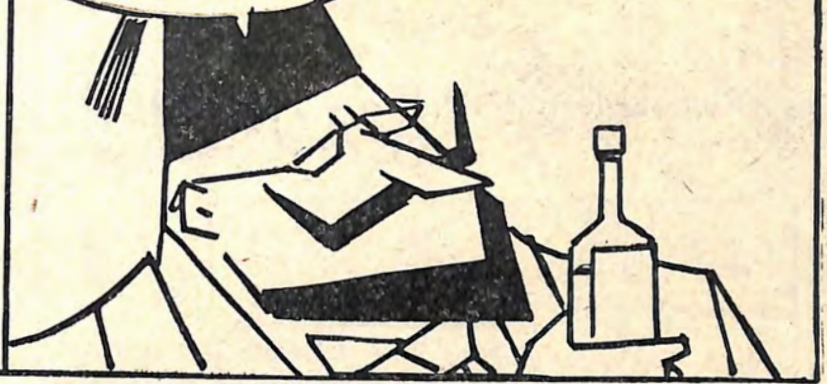
TURHAN SELÇUK

DÜĞÜN GECESİ İSRARI

(17)

OSMAN EFKARLIDIR DERT
DAĞITMA MAKSADıyla, MUAVİNİ
İLE BİRLİKTE BİR TAVERNAYA
GİRERLER...

BU MASTIKANIN ŞİŞEDEKİ GİBİ DURMASI
İÇİN NE KADAR İÇİLECEĞİNİ BİLMEK
GEREK FETTULLAH ...

BİRAZ SONRA TAVER-
NANIN YILDIZI
HORTANS HANIM, ER-
MENİ ŞİVESİYLE
TÜRKÇE BİR ŞAR-
KIYA BAŞLAR...

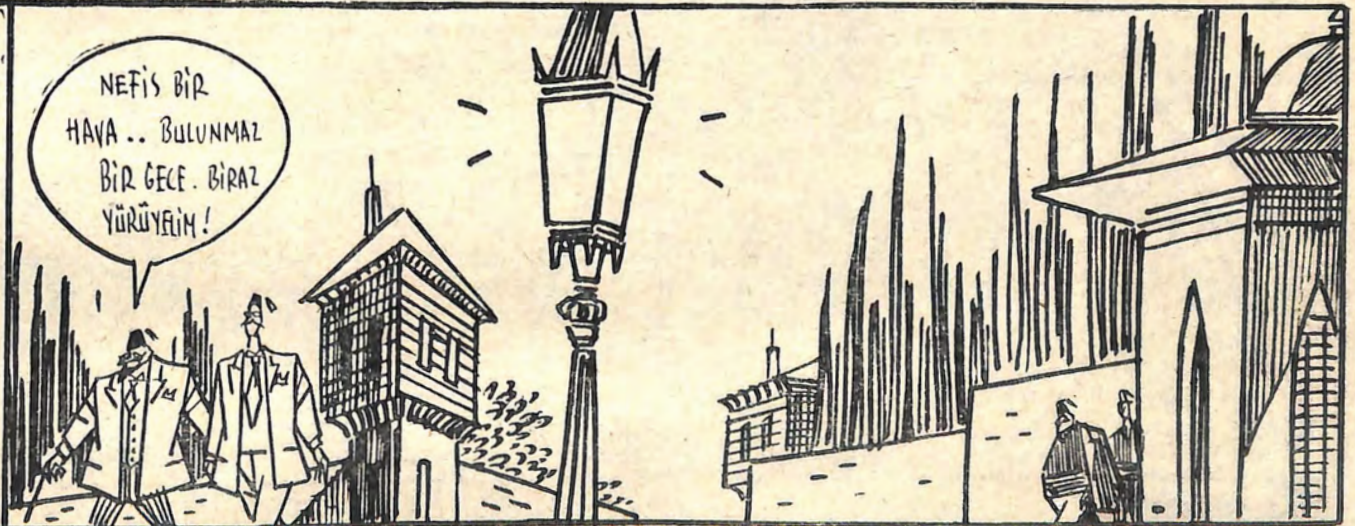

BİR GELİR İNSAN ÇİHANE
DURMA LAALK!...

OSMAN VE FETTULLAH TAVERNADAN ÇIKTIKLARINDA
SIKINTILARINI İÇKİ MASASINDA BIRAKMIŞLARDI

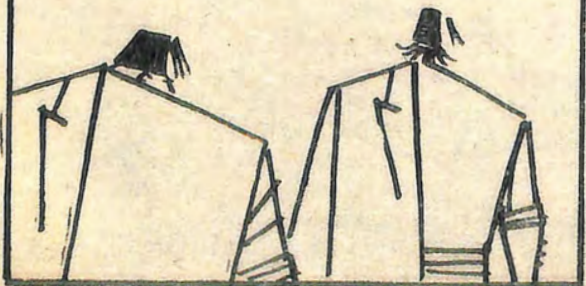

İKİ ARKADAŞ ÇAKIR
KEYF KONAĞIN YO-
LUNU TUTARLAR. İKİ
GÖLGENİN ONLA-
RI ADIM ADIM TA-
KİP ETİKLERİNİN
FARKINDA DEĞİLLER-
DİR...

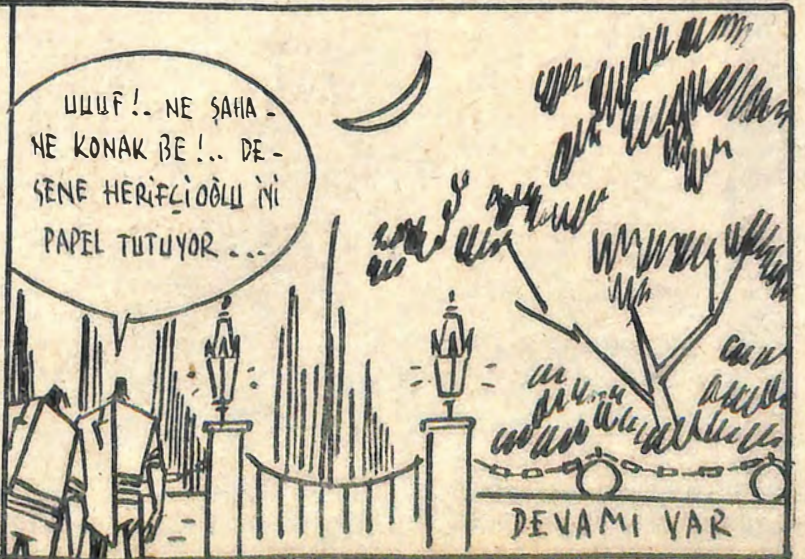
NEFİS BİR
HAVA .. BULUNMAZ
BİR GECE. BİRAZ
YÜRÜYELİM!

ZENGİN AMA CESUR BİR ADAM.
BU SAATTE BURALARDA DO-
LASMAK İÇİN VÜREK İSTER.

İKİ MEÇHUL ADAM
KOMİSERİ (ENVER
NİYAZİ BEY) KO-
NAĞIN KAPISINA
KADAR TAKİP
EDERLER...

UUUF!.. NE ŞAHA-
NE KONAK BE!.. DE-
ŞENE HERİFCİÖLLÜ Nİ
PAPEL TUTUYOR...

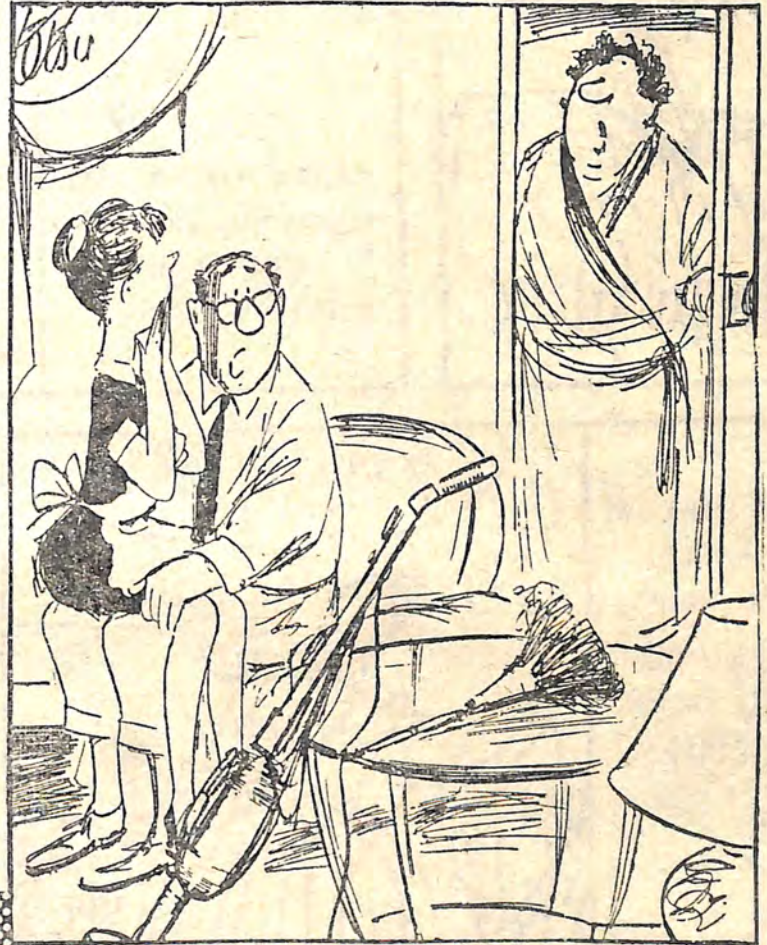
DEVAMI VAR

• Dünya Karikatürleri •

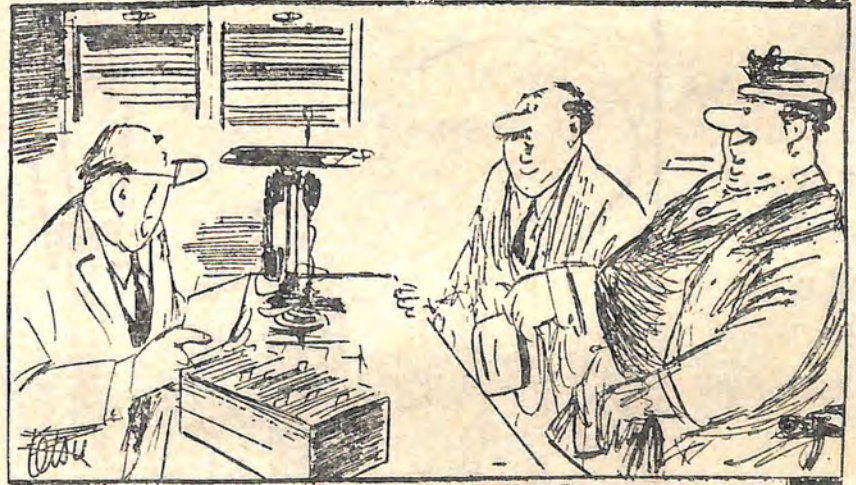
tetsu'dan:

-BANA HÂLÂ KIRK YIL ÖNCE, EVLEN-
DİĞİMİZ GECEKİ GİBİ GÖRÜNÜ-
YORSUN !
-YARIN SENİ BİR GÖZ DOKTO-
RUNA GÖTÜREYİM KARICIĞIM !

-AMAN KARICIĞIM, ÜRKÜTME... Gİ-
DİYORDU, ZORLA OTURTtum !

-KAC ODALI BİR APARTMAN İSTİYORSUNUZ ?
-İKİMİZ İÇİN, KÜÇÜK BİR AŞK YUVASI...

-AYOL, CİNAT POLİS ROMANLARI OKUYACAĞINA,
BENİM GİBİ AŞK ROMANLARI OKUSANA !..

Bir Hayatın Romanı :

İSMET İNÖNÜ

Yusuf Ziya Ortaç

4. BASILIŞ

★ Birinci, ikinci, üçüncü baskıları onbeşergün içinde tükenen bu eser, kitap yayınında satış rekorunu kırmıştır.

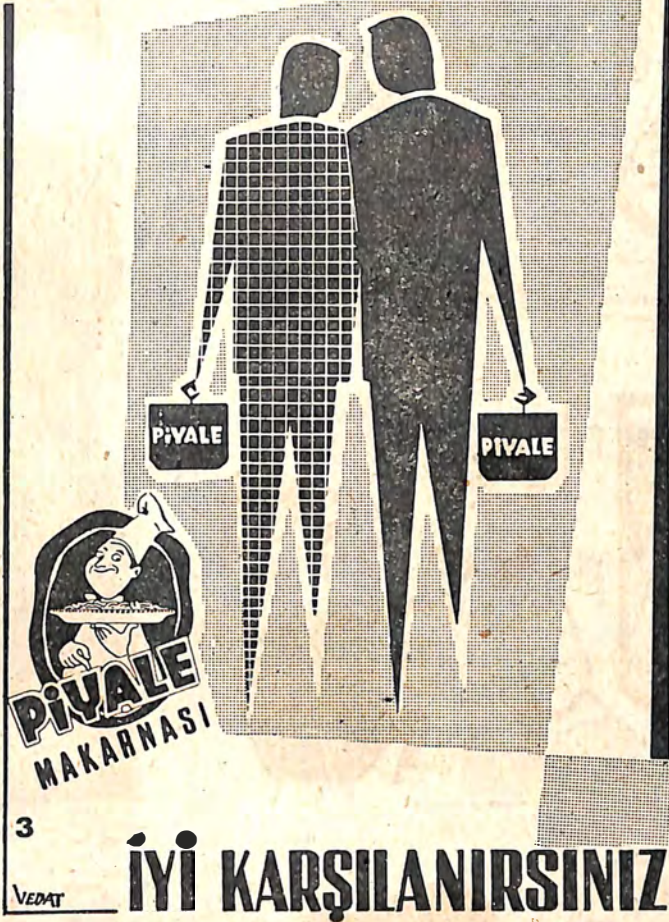
★ En büyük Devlet adamımız İsmet İnönü'nün hayatı, vesikalara sanat güzelliği verilerek, bu kitapta bir roman tatlılığı içinde anlatılmaktadır.

Fiatı 5 lira.

● Umum satış merkezi :
Akbaba Yayınevi. Divanyolu,
Klodfarer caddesi, No.
8 - 10 — İstanbul.

AK. 49

PIVALE MAKARNASI

3

VEDAT

İYİ KARŞILANIRSINIZ.

İlançılık - 2681 - 50

ŞİİRLER BİR RÜZGÂR ESTİ

Yusuf Ziya Ortaç

PEK YAKINDA ÇIKIYOR.

Fiatı 5 liradır.

Umum satış merkezi :

AK. 51

Akbaba Yayınevi — Divanyolu, Klodfarer caddesi,
No. 8 - 10 — İstanbul.

HERKESİN BİR ŞEYTANI VARDIR!

Şeytan

Herkesin sevgili şeytanı olacak!

FİLİZ!

Orhan Kemal'in en güzel, sahiden en güzel romanı:
Şeytan'da!

Kör Şeytan

Soluk soluğa okuyacağınız macera ve polis romanı:
Şeytan'da!

Şeytan, gençlerin neşesini, ihtiyarların gençliğini arttıracaktır!

Akhaba

